PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 19 (162) OCTOMBRIE 1965 — Anul XVIII

● **FOTBAL**

Prezentarea echipei PETROLUL PLOIEȘTI

● **ATLETISM**

Victoriile de la Timișoara

● **RUGBI**

Putem învinge Franța?

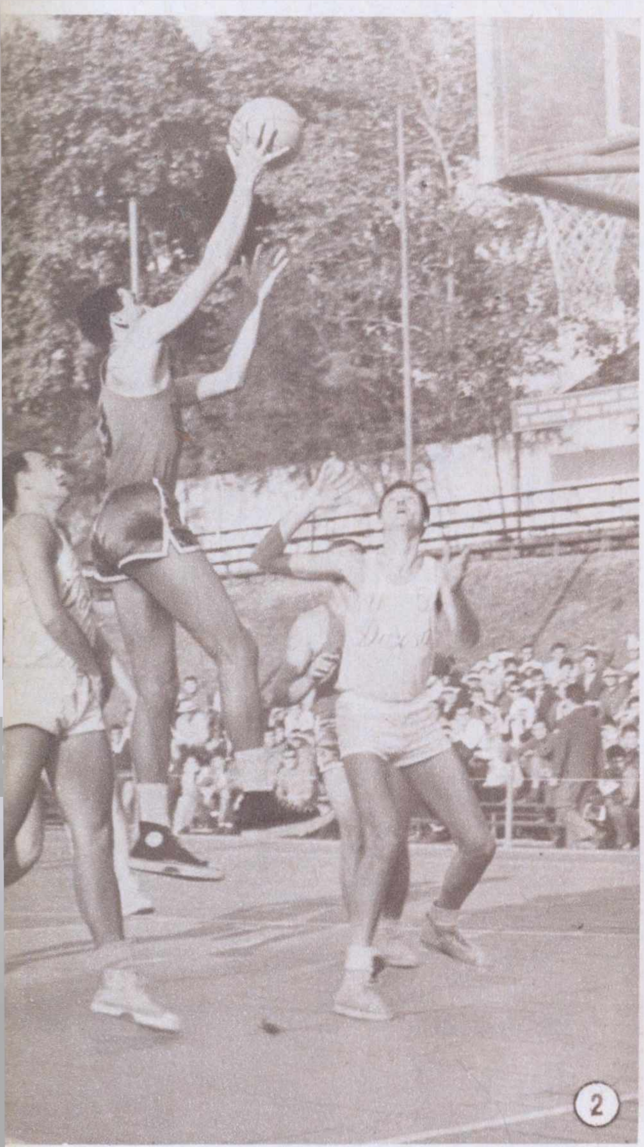
● **CICLISM**

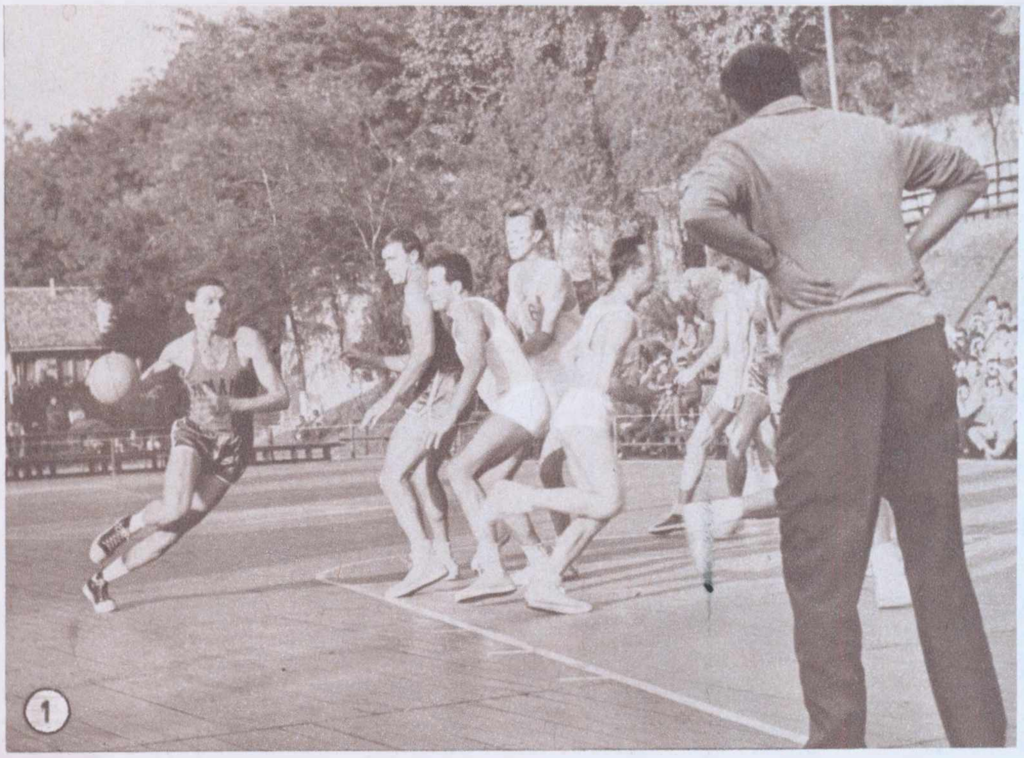
Cursa Scînteii

DUBLU K.O.!

Nunweiller III și Haidu trăiesc momentul cel mai greu pentru un fotbalist: golul în poarta proprie (DINAMO — STEAUA 3—3).

Un turneu valoros

Pentru baschetul românesc, recent disputatul turneu internațional denumit, pe scurt, «Dinamoviada», a reprezentat, poate, cea mai ridicată valoric competiție din ultimii ani de la noi din țară. Desigur, Balcaniada 1964 a fost o confruntare de nivel înalt, dar posibilitățile de a compara sportul cu mingea la coş pe atît de variate meridiane şi paralele ca acum nu au mai avut de mult spectatorii bucureşteni: **Dynamo** (R.D. Germană), **Dozsa** (Ungaria), **Avangard** (R.P. Chineză), **Dinamo** (U.R.S.S.), **Ruda Hvezda** (Cehoslovacia), **Spartak** (Bulgaria), **Gwardia** (Polonia) şi **Dinamo** (România)...

Sperăm că aprecierile pozitive la adresa jucătorilor români, pe care le consemnăm cu plăcere... rar avută, nu vor constitui decît un îndemn spre o muncă asiduă de redresare. Da, redresare este cuvîntul de ordine care, după părerea noastră, trebuie să ghideze eforturile tuturor celor direct şi indirect interesați în baschetul românesc: federație, antrenori, jucători, arbitri. Prea des promisiunile din prima parte a unui meci, sau chiar din prima parte a unui turneu, s-au dovedit un foc de paie, prea des am trecut pe lîngă victorii «de răsunet»...

Cît priveşte oaspeții, echilibrul de forțe — trăsătură generală — şi excelentul nivel tehnico-tactic au contribuit la deplina reuşită a turneului. Consemnăm, de asemenea, meritele reale ale organizatorilor.

(G. R. Ş.)

ÎN FOTOGRAFII:

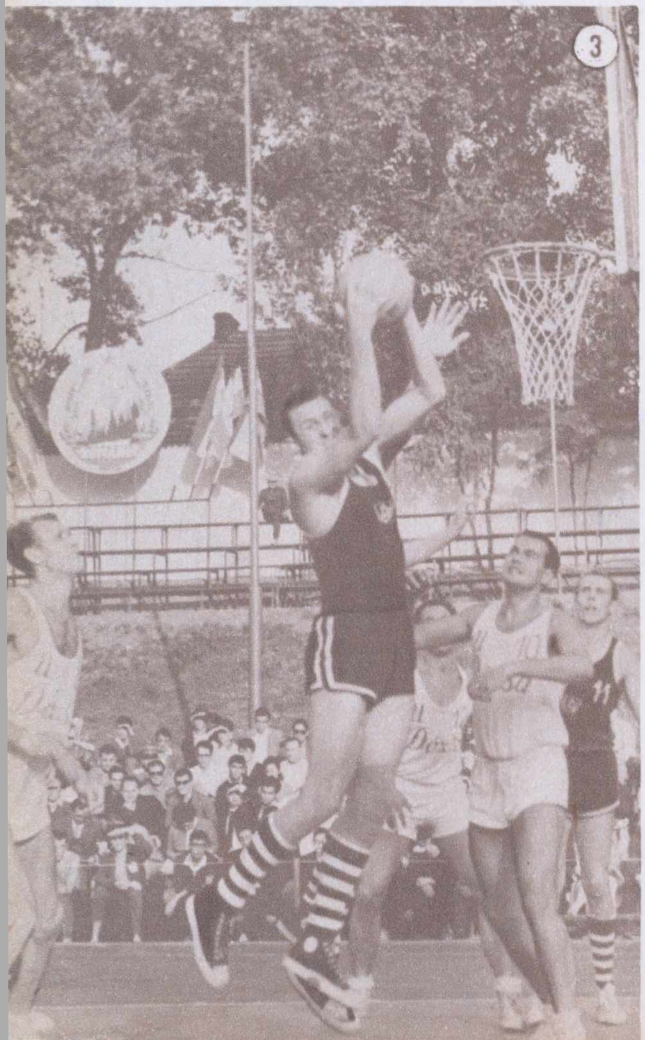
1. Vissner (unul dintre cei mai buni oameni ai turneului, pătrunde...

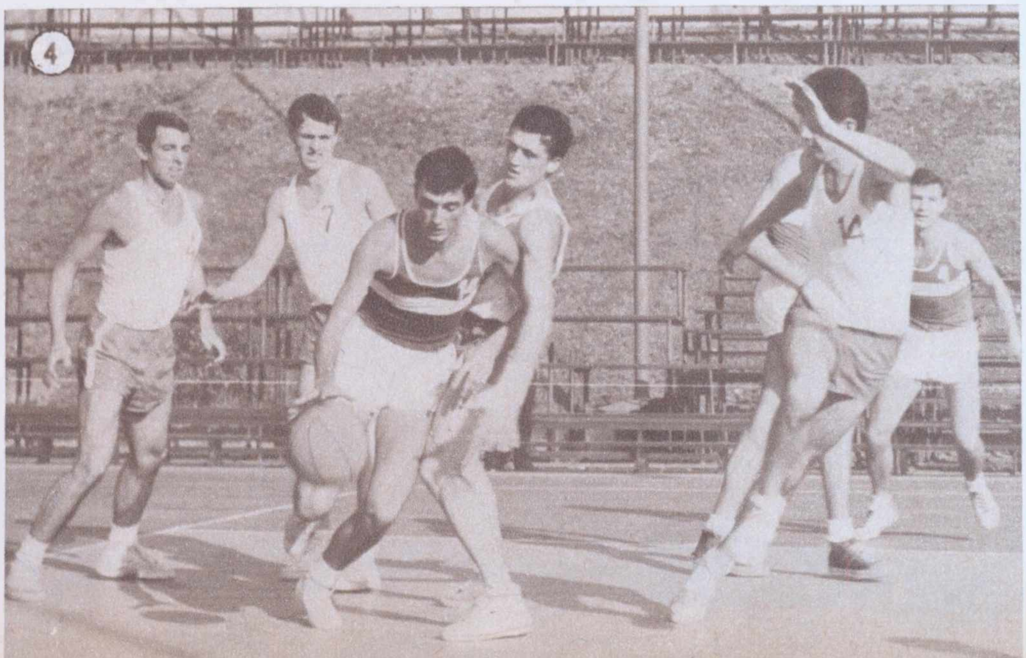
2. ...şi, bine ajutat de coechipieri, reuşeşte să arunce la coş din poziție favorabilă (faze din meciul Dinamo—Dozsa: 88—68).

3. În pofida diferenței de puncte din final, un meci deosebit de echilibrat, în special în lupta la panou (fază din întîlnirea Dynamo—Dozsa: 70—57).

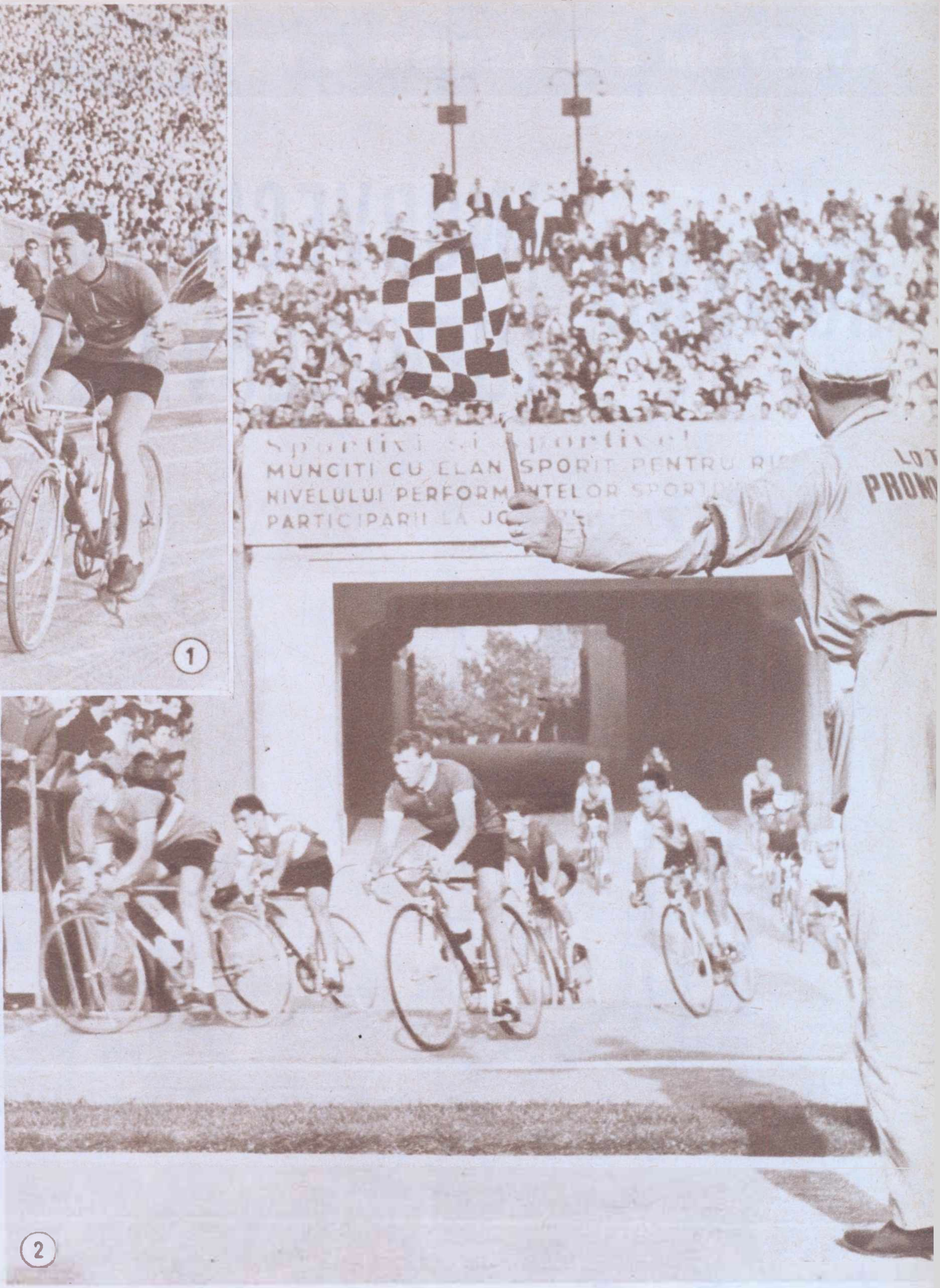
4. Deşi singur în luptă la panou cu trei adversari, un jucător bulgar a reuşit să intre în posesia mingii (fază din meciul Spartak—Ruda Hvezda: 74—66).

Foto: S. PETRE

CURSA SCÎNTEII și cicliștii români

1. Fac turul de onoare: G. Moiceanu (locul 2 în clasamentul general), Gawliczek — Polonia (cîștigătorul întrecerii) și Dippold — R.D. Germană (clasat pe locul 3) — de la stînga la dreapta.

2. Ultimele invîrtituri de pedală la capătul celei de a XVIII-a ediții a «Cursei Scînteii». Plutonul își face intrarea pe pista stadionului «23 August».

Anul acesta a XVIII-a ediție a «Cursei Scînteii» a prezentat unele aspecte interesante: startul dintr-un alt oraș decît București; traseul 90% inedit, frumos și în parte dificil; participarea pentru prima oară a unui număr mai mare de țări (7). Iată atributele care i-au dat ediției din acest an a «Cursei Scînteii» o strălucire aparte, menită să suscite interesul iubitorilor ciclismului din întreaga țară.

Ne-am așteptat, cum era și firesc, la o comportare deosebită din partea reprezentanților noștri și aceasta din două considerente. În primul rînd, presupunem că cicliștii români vor apăra cu îndîrjire prestigiul lor de gazde, iar în al doilea rînd că vor încerca o reabilitare după slabele rezultate înregistrate în competițiile de peste hotare («Cursa Păcii» și «Tour de l'Avenir»). O reabilitare cu atît mai necesară și posibilă, cu cît disputa, cu o serie de cicliști de certă valoare, avea loc de data aceasta pe... teren propriu.

Timp de șapte zile am mers după cicliști și i-am urmărit pas cu pas, i-au urmărit de-a lungul kilometrilor iubitorii de ciclism din șapte regiuni ale țării, i-ați urmărit și dv. din cronicile de specialitate, apărute zilnic... Concluzia generală: deloc favorabilă ciclismului nostru. La actuala ediție a «Cursei Scînteii», singura competiție internă de amploare, într-un calendar competițional destul de modest în probe de fond, cicliștii români s-au prezentat SLAB pregătiți. Singurul om care a «mișcat» puțin a fost Gabriel Moiceanu, dar el a zădărnicit — în ultima etapă — o tentativă de evadare menită să schimbe șefia clasamentului general în favoarea unui alergător român. O mențiune trebuie acordată lui Francisc Ghera, pentru unele acțiuni îndrăznețe și lui Constantin Ciocan pentru cîteva sclipiri. Și cam atît.

Ce au făcut alergătorii noștri tineri? Cu excepția lui Tudor Vasile, în parte a lui Constantin Gonțea și Constantin Grigore și pe alocuri a altor 2—3 alergători, în rest «speranțele» noastre au stat la... cutie pedalînd, în pluton. Unii cicliști tineri au terminat cursa înainte de vreme, fiind scoși din caravană pentru mers neregulamentar (în spatele autovehiculelor, sau pur și simplu agățați de ele) cum anunțau mai în fiecare seară buletinele comisiei de arbitri. Printre «delicvenți» îi putem cita pe Mircea Virgil (Steaua), Gh. Popescu și Gh. Drăghicioiu (Dinamo), Radu Gheorghe (Olimpia), Nicolae Comăniță (Petrolul).

Cicliștii și antrenorii noștri au stat de vorbă cu sportivii și antrenorii străini și cu aceștia am vorbit și noi. Antrenorul olandez Henk Dehaan ne spunea că cei trei sportivi pe care îi conduce (Holst, Heynig și Schouten) au participat în acest an la 7 (!) curse pe etape (tururi), iar între timp, săptăminal, la curse de fond pe distanțe între 150—200 km. Și cam același lucru ne-au declarat și ceilalți antrenori străini. Cu o asemenea activitate competițională bogată și mai ales prin seriozitate în pregătire, precum, și prin respectarea cu strictețe a vieții sportive (element principal abordat de antrenorii străini în discuțiile avute) buna comportare a oaspeților, în ciuda vîrstei lor fragede (Holst 20 ani, Campigli 22 ani, Macha 22 ani etc.) nu mai surprinde.

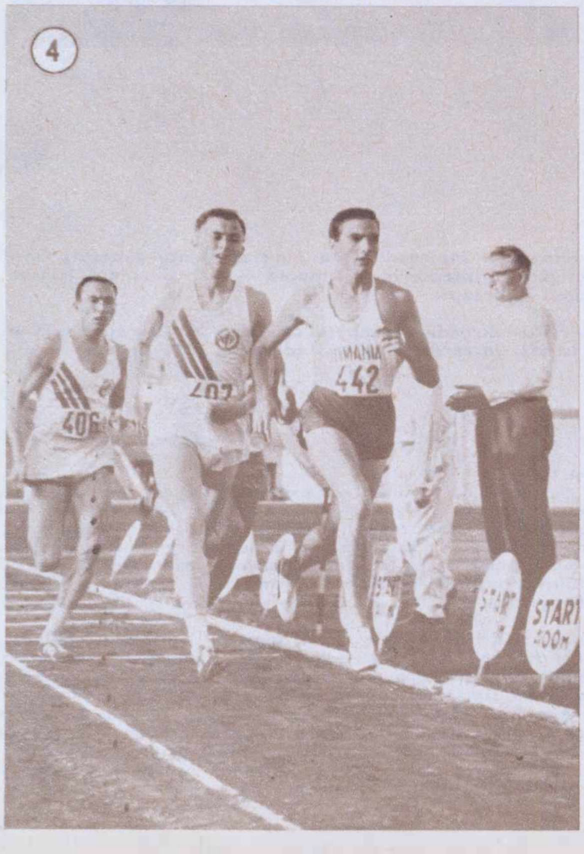
G. ȘT.

ROMÂNIA | NORVEGIA (m) 120,5-90,5 | CEHOSLOVACIA (f) 60-57

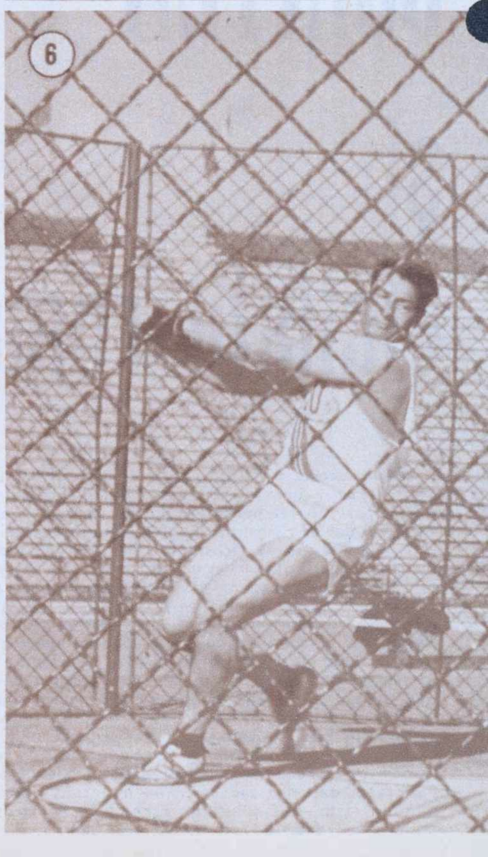

După un an de la inaugurare, stadionul 1 Mai din Timişoara — al doilea ca mărime după 23 August din Capitală — a... debutat cu mult succes ca gazdă a întîlnirilor atletice internaţionale. Acestui succes i s-au adăugat victoriile atleţilor şi atletelor noastre, care au învins reprezentativele Norvegiei (la bărbaţi) şi Cehoslovaciei (la femei). Cu acest prilej, diferenţa de scor — mare, pînă la aceste întîlniri — s-a mai micşorat: ROMÂNIA—NORVEGIA 2—3 (de la 1—3), ROMÂNIA—CEHOSLOVACIA 1—4 (de la 0—4). La masculin, din cele 20 de probe, atleţii români au cîştigat 14 (la sărituri, toate locurile întîi şi doi), iar la feminin, din cele 11 probe, reprezentantele noastre şi-au apropriat locul întîi de 6 ori. Nu atît de strălucitor se prezintă însă, pentru noi, capitolul «recorduri». Echipele masculină şi feminină ale României nu şi-au înscris în palmares decît 2 recorduri, la 200 m plat (Ioana Petrescu — 23,5 sec.) şi la 4 × 100 m f. (Cheşu + Beşuan + Petrescu + Viscopoleanu — 46,5 sec.). Explicaţiile — în legătură cu această minimă modificare a tabelelor recordurilor atletismului românesc — sînt — după părerea noastră — multiple. Dintre ele amintim doar cîteva: actualele recorduri sînt încă «tari», redutabile; adversarii nu au constituit un... stimulent pe toată linia (de pildă, la suliţă bărbaţi, deşi deţin recordul mondial, norvegienii nu au reuşit să depăşească nici măcar pragul celor 70 de metri); pista de alergări şi aceea de elan la înălţime femei nu au fost suficient bătătorite (Iolanda Balaş şi-a întrerupt săriturile la 1,80 m din această cauză). În ceea ce priveşte calitatea pistei, există însă o dezminţire: cele două recorduri. Sau, aici, în special la 200 m plat, poate este vorba de calitatea superioară pe care i-o asigură în pregătire Ioanei Petrescu antrenorul Mihai Tintorescu. Şi la acest concurs am remarcat din nou că Mihaela Peneş manifestă încă o vizibilă inconstanţă: două aruncări sub 45 de metri, două aruncări depăşite, o aruncare de 57 de metri (cu care a cîştigat detaşat; de altfel, de la Jocurile Olimpice, încoace, Mihaela Peneş nu a pierdut nici un concurs; realizarea unei constanţe, credem, i-ar grăbi campioanei noastre olimpice drumul spre recordul mondial).

Întrecerile atletice internaţionale de la Timişoara au furnizat un excelent spectacol, s-au bucurat de o organizare impecabilă. Felicitările miilor de spectatori timişoreni, aceşti îndrăgostiţi ai atletismului, precum şi iluminatul cu torţe, au arătat că sfîrşitul anului atletic este, în orice caz, de bun augur pentru viitorul sezon.

H. C.

1. Iolanda Balas trece stacheta înălţată la 1,80 m. Pe locurile următoare s-au clasat cehoslovacele Vera Bernardova (1,66 m), Radmila Houskova (1,63 m) şi românca Erica Stoenescu (1,60 m).

2. Mihaela Penes la a cincea aruncare: 57,44 m. Maria Diaconescu — locul 2 (52,86 m), Vlastra Hornykova — locul 3 (49,66 m), Lieda Hermanova — locul 4 (42,58 m).

3. Ioana Petrescu, autoarea recordului la 200 m plat (23,5 sec.), a mai participat şi în probele de 100 m (locul 1 — 12,0 sec.), 400 m (locul 2 — 55,2 sec.) şi 4×100 m (locul 2 — 46,5 sec.).

4. Gheorghe Ene sprintează şi cîştigă întrecerea la 800 m plat (1:51,7). Pe locurile următoare: Stil Rekdal (1:52,0), Horia Ştef (1:52,0), Arne Kvalheim (1:52,4).

5. Gheorghe Zamfirescu, urmaşul lui Ion Moina, locul 1 la 100 m plat (10,8).

6. Odvar Krogh, urmaşul fostului recordman mondial Svere Strandli, obţine primul loc cu 62,79 m, la aruncarea ciocanului.

7. Premiere la săritura în lungime femei. De la stînga la dreapta: Ecaterina Potoroacă (6,05 m, locul 2), Viorica Viscopoleanu (6,37 m, locul 1), Eva Kuchmanova (5,69 m, locul 3), Jana Smerdova (5,57 m — locul 4).

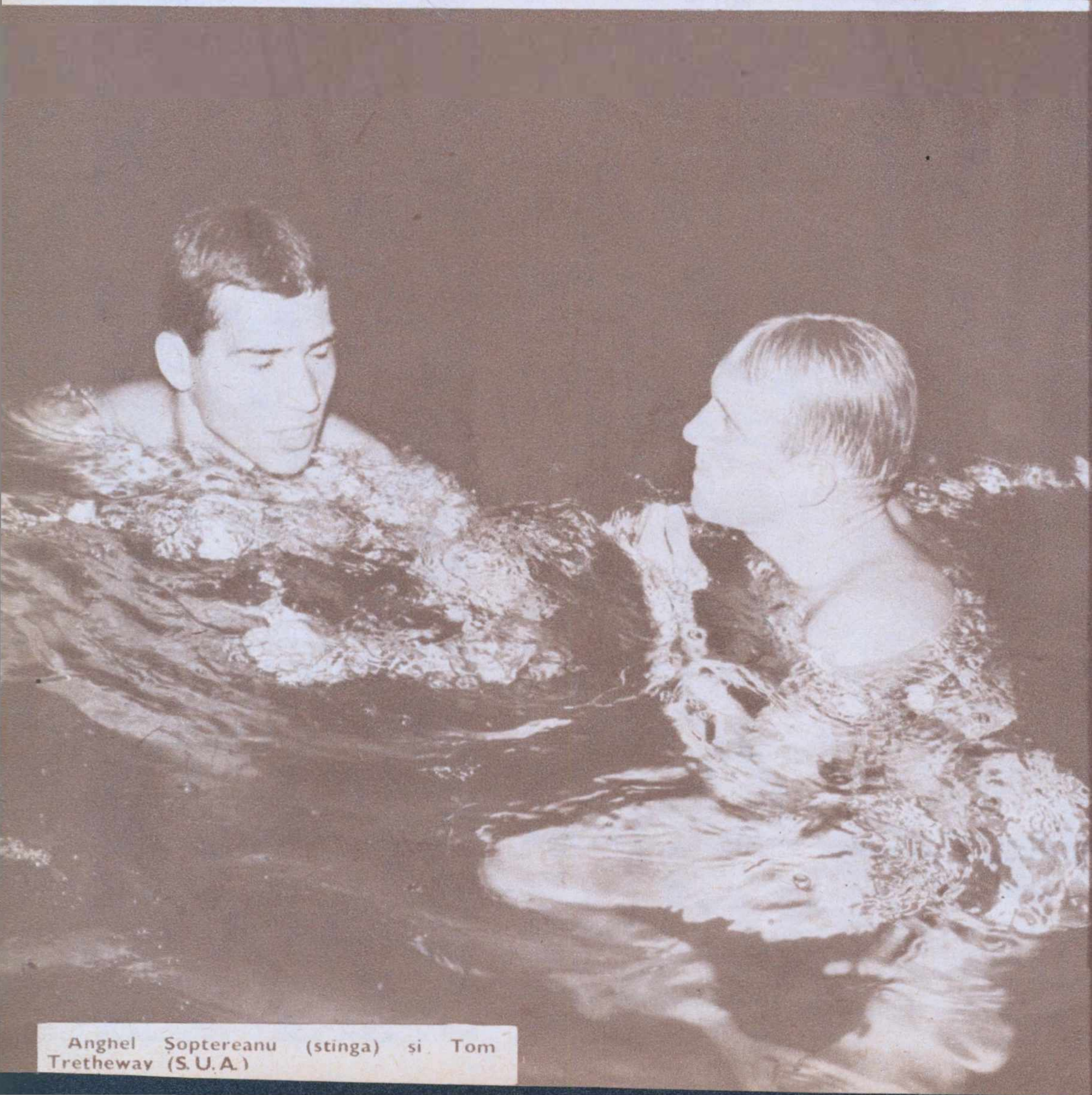
8. Proba de 10 000 m plat. Deocamdată conduce Constantin Grecescu, dar, pînă la urmă, va cîştiga detaşat Nicolae Mustaţă (planul al treilea) cu 29:45,6.

9. Finala la 200 m plat. Clasamentul: Carl Bunaes (stînga, locul 1 — 21,0 sec.), Gheorghe Zamfirescu (dreapta, locul 2 — 21,1 sec.).

Foto: AUREL NEAGU

Cristina Balaban

Anghel Șoptereanu (stînga) și Tom Tretheway (S.U.A.)

Pe urmele REPORTAJULUI

Avem în față materialul „REPORTAJ CU SCADENȚĂ LA 15 SEPTEMBRIE" apărut în nr. 12 (iunie) al revistei noastre. Subiectul? Poate vă mai amintiți. Parte dintre inotătorii fruntași anticipează performanțele pe care și le vor alătura pînă la sfîrșitul sezonului competițional, în aer liber. Recitim articolul și, paralel, studiem tabelele cu rezultatele ultimelor concursuri. Confruntare plăcută. Sportivii, în marea lor majoritate, și-au respectat angajamentele. Cifrele planificate, unele chiar pretențioase, figurează în prezent pe tabelele oficiale ale federației. Să exemplificăm.

La 100 m spate, Cristina Balaban — model de conștiinciozitate și perseverență în muncă — și-a propus să coboare de la 1 : 12,9 la 1 : 11,0 și obiectivul a fost atins. La ora actuală, 1 : 11,0, noul ei record republican, se încadrează între primele 5 performanțe europene ale anului. Tot Cristina a prevăzut ameliorarea recordului și la 400 m liber cu... 14 sec.! (5,14 min. — 5,00 min.) dar, a realizat doar 60 % (5 : 06,5).

Ingrid Ungur — studentă în ultimul an la Electronică — a avut drept obiectiv să coboare recordul țării la 100 m liber sub 1,05 și a realizat 1 : 04,7. Deci, angajament îndeplinit. Angajamentul și l-a îndeplinit și G. Gőtter, care, propunîndu-și să marcheze un timp sub 2,11 min. la 200 m liber, a realizat la campionatele republicane, în cadrul ștafetei de 4 X 200 m liber 2 : 09,2 — nou record republican.

Pe aceeași linie a îndeplinirii angajamentelor s-au situat însă și alți mulți inotători. Vl. Moraru, specialist pe distanțe lungi, a marcat la 100 m liber 58,0 sec. — nou record republican, iar la 400 m liber a coborît de la 4 : 40,5 (record juniori cat. I) la 4 : 34,9 — record de seniori. A. Șoptereanu și V. Costa, într-o cursă în care l-au avut ca partener pe Tom Tretheway, campionul S.U.A. la 200 m bras, au reușit să termine proba în ordinea în care i-am enumerat, ambii cu timpi sub vechiul record al țării: Șoptereanu — 2 : 36,4; Costa — 2 : 38,2; Tom Tretheway — 2 : 39,0. În plus, o seamă de tineri inotători din restul țării s-au prezentat la campionatele republicane și campionatele internaționale din acest an cu mult mai bine pregătiți, parte din ei oferind chiar adevărate surprize. Este cazul tinerei Gica Manafu de la Ș.S.E. Galați, al Ancăi Andrei și al lui Zeno Giurasa (Ș.S.E. Reșița), N. Tat (Olimpia Reșița), D. Naghi și A. Covaci (Mureșul Tg. Mureș) și alții. În schimb, nu a apărut nici un inotător care să ne atragă atenția din centre cu o veche tradiție în această disciplină, ca de pildă Clujul și Oradea.

Privită prin prisma tuturor celor arătate, în acest an, natația noastră a înregistrat un oarecare salt calitativ, dar nu în măsura în care ar fi trebuit pentru a ne apropia mai mult de nivelul european și mondial al natației. La o seamă de procedee sîntem încă deficitari — ca număr de sportivi angrenați în concursuri —, iar cele mai multe

CU SCADENȚĂ LA 15 SEPTEMBRIE

recorduri republicane, trebuie să recunoaștem, sint încă slabe comparativ cu performanțele pe plan mondial. Iată pentru ce salutăm grija față de continua îmbunătățire a procesului de instruire manifestată de antrenori ca R. Drăgusanu, L. Ungur, Gh. Dimeca, I. Schuster și alții, precum și preocupările acestora de a depista și pregăti cu atenție mereu alte și alte tinere talente.

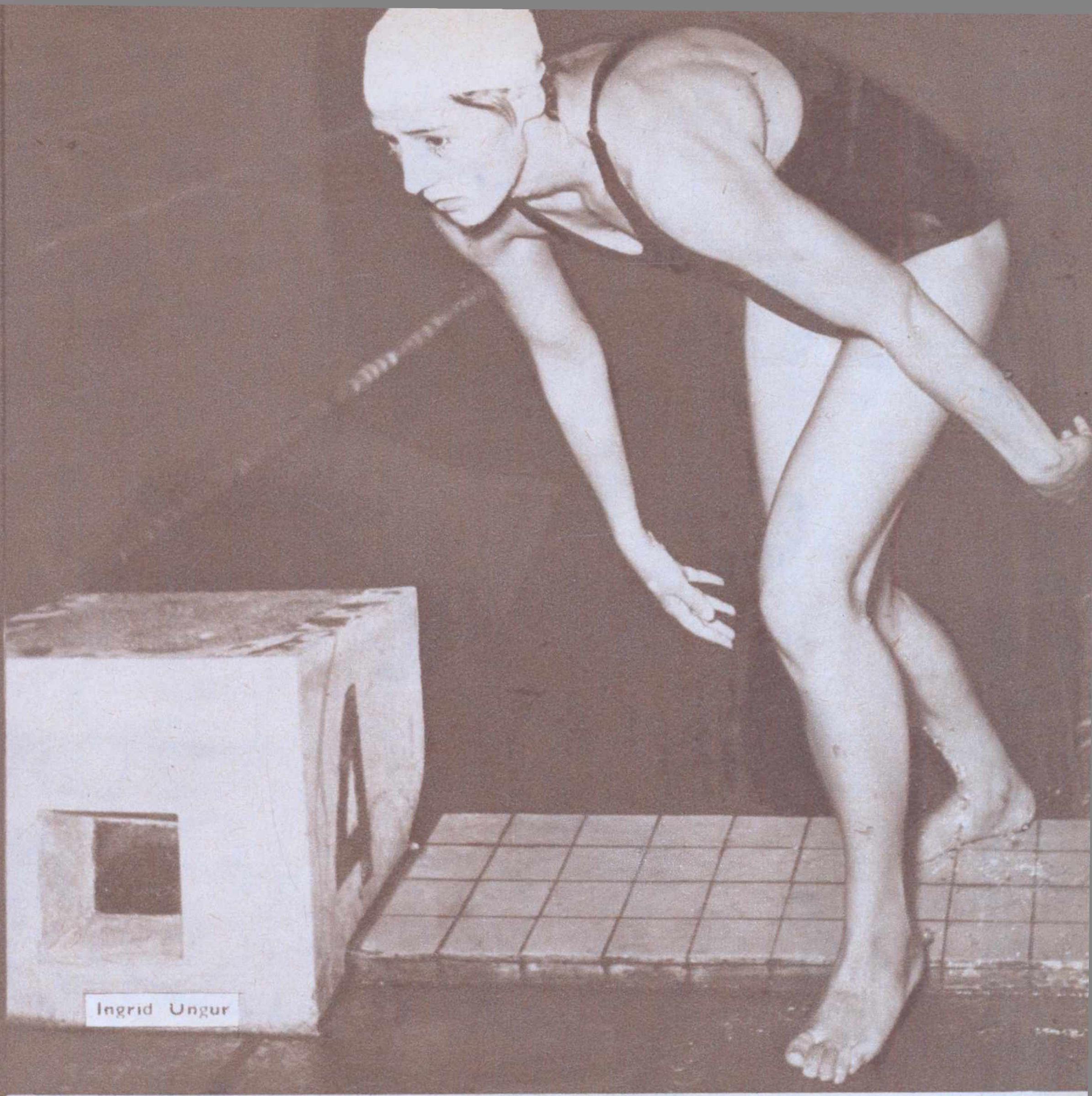
Pentru viitorul sezon de natație, antrenorul Remus Drăgusanu și-a propus printre altele să acorde o mai mare atenție lucrului brațelor și întoarcerilor rapide, prin rostogolire, elemente de tehnică pe care le consideră ca total necorespunzătoare nu numai la înotătorii de la Dinamo, dar la absolut toți sportivii din țară. Cu o mai perfectă și completă acțiune a brațelor și prin însușirea mai corectă a întoarcerilor prin rostogolire, Drăgusanu speră să obțină o sensibilă ameliorare a tuturor performanțelor elevilor pe care îi antrenează.

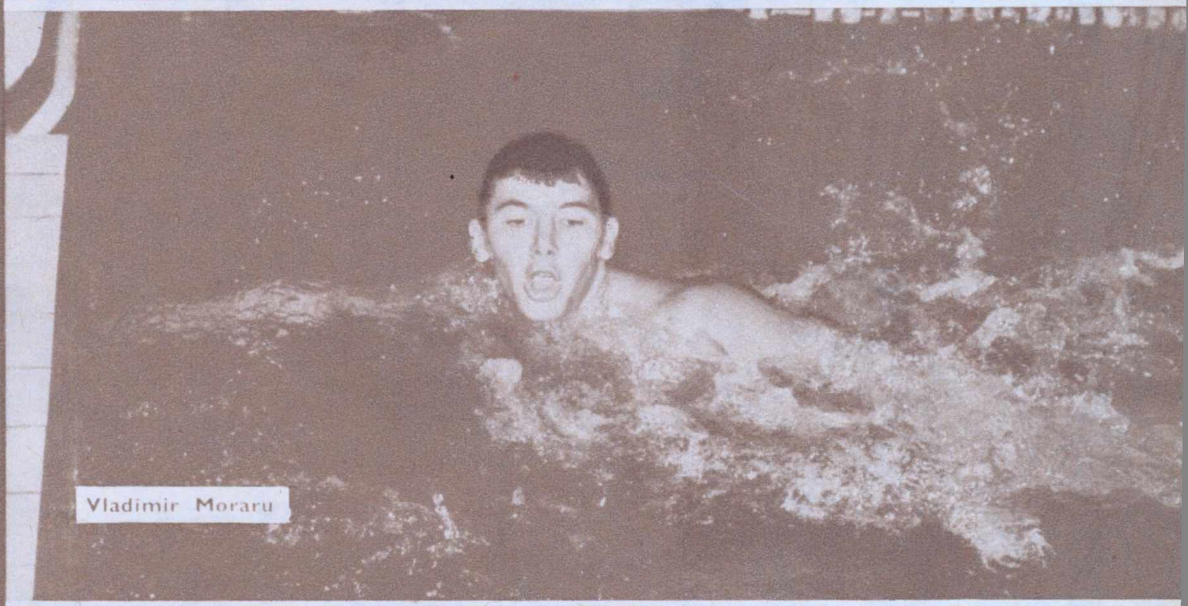
Leo Ungur este hotărît să continue cu o și mai mare atenție pregătirea înotătorilor lui la capitolele rezistență, forță și mobilitate, elemente din care, susține el — și este și părerea noastră —, rezultă în mod inerent factorul esențial spre care tind toți — viteza.

Vladimir Moraru — spune Ungur — s-a pregătit în mod special pentru probele de rezistență: 1 500 m, 800 m, 400 m și a cîștigat proba de viteză de 100 m liber cu 58 sec. — nou record — întrecînd sprinteri consacrați, ca de pildă pe Cornel Georgescu. În anii cînd deținea recordurile țării la 1 500 m, 800 m și 400 m, Ingrid era și recordmană la 100 m liber (1959—1 : 07,8). Și exemplele pot continua. Cristina Balaban, care s-a pregătit cu multă seriozitate pentru probele de rezistență, a bătut recordul și la 100 m spate (1 : 11,0) și a obținut al doilea timp la 100 m liber (1 : 06,6). Jucătorii de polo, atunci cînd se pregătesc și la înot, obțin, de cele mai multe ori, rezultate mai bune decît înotătorii specializați. În anii 1963—1964, Kroner și Zahan au cîștigat probele de 400 m liber și respectiv 100 m bras. Mai recent, Al. Preda, jucător de polo la Ș.S.E. 1, participînd la campionatele republicane de copii, a colecționat primele locuri și o suită de recorduri la aproape toate probele la care a concurat. În actualul sezon, la 100 m liber, Al. Preda a ameliorat recordul țării de 14 ori!

În fața tuturor acestor exemplificări, comentariile nu-și mai găsesc sens. Soluțiile pe care și le propune Drăgusanu (și mai are și altele) pentru ameliorarea performanțelor în natație, ca și acelea susținute de antrenorul Ungur sint împărtășite desigur și de către alți antrenori. Rămîne numai ca ele să fie puse în practică, și aceasta cît mai grabnic. Avem nevoie de soluții, este adevărat, dar de soluții aplicabile pentru a se atinge performanțe de nivel mondial.

G. STEFĂNESCU
Foto: A. NEAGU

Ingrid Ungur

Vladimir Moraru

Gica Manafu

CAMPIONATUL DE FOTBAL
1965—1966

În picioare de la stînga la dreapta: antrenorul principal prof. CERNĂIANU ION; PAHONȚU Gheorghe, fundaș de margine, 32 de ani, 1,74 m înălțime, 71 kg, 15 ani la Petrolul, 4 selecții în echipa națională A, 8 în B; DRAGOMIR Petre, mijlocaș, 26 de ani, 1,75 m, 73 kg, 1 an la Petrolul; BOC Alexandru, fundaș central, 19 ani, 1,83 m, 73 kg, 1 an la Petrolul; IONESCU Mihai, portar, 28 de ani, 1,81 m, 75 kg, 6 ani la Petrolul, 1 în B; SFETCU Vasile, portar, 1,84 m, 88 kg, 9 ani la Petrolul, 4 în A; FLOREA Gheorghe, fundaș central, 1,78 m, 74 kg, 11 ani la Petrolul; FRONEA Alexandru, mijlocaș-fundaș, 32 de ani, 1,75 m, 72 kg, 9 ani la Petrolul, 1 în A, 5 în B; MOCANU Mihai, fundaș, 23 de ani, 1,76 m, 73 kg, 3 ani la Petrolul; antrenorul secund MARINESCU NICOLAE:

„PETROLUL" PLOIEȘTI

Jos: MUNTEANU Dumitru, mijlocaș, 33 de ani, 1,70 m, 62 kg, 10 ani la Petrolul, 1 în A, 5 în B; FRĂȚILĂ Emil, extrem, 21 de ani, 1,73 m, 67 kg; DRIDEA Mircea, înaintaș central, 28 de ani, 1,78 m, 76 kg, 12 ani la Petrolul, 7 în A; BADEA Alexandru, înaintaș central, 27 de ani, 1,75 m, 64 kg, 6 ani la Petrolul, 4 în B; MOLDOVEANU Constantin, extrem, 22 de ani, 1,75 m, 70 kg, 2 ani la Petrolul, 1 în B; DRIDEA Virgil, extrem, 25 de ani, 1,76 m, 74 kg, 5 ani la Petrolul; DRĂGAN Ion, înaintaș central, 22 de ani, 1,74 m, 66 kg; IUHAS Eduard, mijlocaș, 23 de ani, 1,69 m, 65 kg, 3 ani la Petrolul. Lipsește din fotografie CRIȘAN Ion — fost la Steaua — mijlocaș, 28 de ani, 1,70, 71 kg.

Foto: P. ROMOSAN

CALEIDOSCOP PLOIEŞTEAN

DEBUTANTUL GOLGETER. Prin plecarea lui Oprişan la Galaţi, Petrolul l-a promovat imediat pe Frăţilă, care a luat un start rapid şi spectaculos, izbutind să se impună prin nerv şi vitalitate. După primele patru etape, Frăţilă se afla în fruntea golgeterilor, cu patru goluri înscrise. Se pare însă că de la un timp Frăţilă a încetinit tempoul. **«Din păcate** — confirmă antrenorul Cernăianu — **Frăţilă pare să se mulţumească cu puţin, lăsind impresia că şi-a atins obiectivul — adică intrarea în echipă. Prin intermediul revistei SPORT, îi dau un avertisment public: în fotbal, cine stă pe loc, rămine — de fapt — în urmă».**

DIN NOU LA PETROLUL. Fostul stoper «petrolist» Nicolae Marinescu, care a apărat culorile ploieştene timp de şapte ani, a revenit ca antrenor la «Petrolul», după ce a activat la «Timpuri Noi», în Bucureşti, timp de trei ani. Venirea lui Marinescu la Petrolul reprezintă un cîştig pentru echipa ploieşteană. Legat sufleteşte de fosta sa echipă, Nicolae Marinescu îşi aduce contribuţia de seriozitate şi disciplină, două elemente hotărîtoare în pregătirea unei echipe.

UN MINUT CU ANTRENORUL CERNĂIANU

Rep.: Spune, profesore! **(Antrenorul Cernăianu, fost jucător la Ştiinţa Bucureşti şi apoi la Flacăra Tg. Jiu este profesor de educaţie fizică).**

Antrenorul: Am început frumos, cu 3 goluri de joc în primele patru etape, dar întreruperea ne-a oprit fluxul **(N.R.: convorbirea a avut loc în sîmbăta jocului cu Farul — 25 septembrie).** Sperăm totuşi să «prindem» din nou momentul creşterii apei. La «Petrolul», linia de forţă urmează traseul Ionescu–Pahonţu–Iuhas–Badea–Dridea.

Rep.: Cîte un adjectiv pentru fiecare...

Antrenorul: Ionescu = calmul şi siguranţa; Pahonţu = Petrolul; Iuhas = gînditorul; Badea = omul care caută lovitura decisivă; Dridea = realizatorul...

Rep.: Ceilalţi?

Antrenorul: Boc = viitorul; Florea — un fundaş cu 11,8 pe «sută»; Mocanu = un înaintaş care, îmbrăcind tricoul cu numărul 4, a ajuns în echipa olimpică. Toţi ceilalţi — tineri şi viguroşi, vin din urmă.

Rep.: Un calificativ pentru toată echipa.

Antrenorul: Sudura sufletească...

«FIŢI ATENŢI, BĂIEŢI! Sîntem singurii! Pahonţu (în stînga) trage un semnal de alarmă. Într-adevăr, lotul Petrolul cuprinde doar patru fundaşi (plus, cel mult, Fronea, absent la şcoala de antrenori în ziua... fotografiei). Deci, semnalul de alarmă este justificat, deşi «cvartetul» din fotografie a ajuns la o bună valoare.

Sîntem convinşi că Petrolul va remedia curînd acest neajuns. Echipa ploieşteană are o frumoasă tradiţie în promovarea tinerilor din regiune.

PORTRET

Iuhas

În echipa Petrolului, «Edi» Iuhas preia tot mai mult rolul fraţilor Munteanu. El este «omul de legătură», avangarda apărării şi ariergarda atacului...

Fără să producă o impresie deosebită acum trei ani, cînd a venit la Petrolul, «Edi» Iuhas, unul din puţinii neprahoveni ai petroliştilor, s-a integrat foarte bine în profilul psihic al echipei lui Pahonţu, intrînd pe nesimţite, în grupa jucătorilor de bază.

*

Eduard Iuhas s-a născut la Mediaş, la 8 noiembrie 1942, şi a început să joace fotbal pe terenurile virane de lîngă fabrica Vitrometan, unde părinţii săi erau muncitori. Singur acasă, micul «Edi» a dăruit fotbalului ore nenumărate, care s-au convertit — pînă la urmă — în tehnica lui fină.

La 12 ani, Iuhas a fost promovat la «piticii» Vitrometanului şi, după doi ani de joacă supravegheată, a ajuns junior în 1956, la 14 ani. Antrenor: Guţă Tănase. După numai un an, «Edi» devine senior la... 15 ani, jucînd mijlocaş, tot la Vitrometan, în regiune, dar, după un singur sezon, face saltul de la «regiune» la juniorii unei echipe din categoria B (Gaz Metan), care îl rodează un an şi-l aruncă în foc, alături de cei mari. Aici «Edi» îşi netezeşte drumul spre prima categorie, sub conducerea fostului internaţional Vaczi.

În sfîrşit, la 20 de ani, în 1962, Iuhas îmbracă tricoul Petrolului. Prin venirea lui, echipa ploieşteană a căpătat un jucător capabil să disciplineze elanul tinerilor şi mai tinerilor.

«Edi» Iuhas jucător sobru şi elegant, mărturiseşte — cu un real spirit autocritic — o oarecare lipsă de curaj. În acest sens el invidiează puterea de luptă şi dîrzenia coechipierului său Dragomir. Asta însă nu-l poate împiedica să nutrească o mare admiraţie faţă de «Mitică» Munteanu, jucătorul de rafinament, cu care are certe afinităţi.

*

«Edi» Iuhas progresează lent dar sigur, potrivit temperamentului său echilibrat. N-a jucat niciodată în echipa naţională, dar speră că o dată şi o dată...

În primăvara trecută, cînd a fost în Cehoslovacia, cu lotul de tineret (1—1) a resimţit, de pe banca rezervelor, dorul tricoului reprezentativ.

I. Ch.

CLASAMENTUL
echipei Petrolul pe ultimii 10 ani

1955	locul	2	24	14	6	4	46	20	34
1956	,,	5	24	9	9	6	42	25	27
1957—1958	,,	**1**	**22**	**12**	**3**	**7**	**36**	**22**	**27**
1958—1959	,,	**1**	**22**	**15**	**1**	**6**	**47**	**23**	**31**
1959—1960	,,	3	22	8	8	8	33	23	24
1960—1961	,,	6	26	10	8	8	45	45	28
1961—1962	,,	2	26	13	7	6	57	33	33
1962—1963	,,	8	26	9	7	10	43	30	25
1963—1964	,,	5	26	11	4	11	28	19	26
1964—1965	,,	6	26	16	5	11	32	15	25

MIHAI IONESCU, portarul ploieştenilor, este unul din jucătorii cei mai sobri şi mai «aşezaţi» ai echipei ploieştene. Iată-l în mijlocul familiei sale. La balon — Mihai Ionescu II, care are certitudini chiar de la doi ani şi jumătate: *«Am să fiu portar, ca tata».*

Fotografia noastră a fost luată pe terasa blocului din faţa gării Ploieşti-Sud, în care locuieşte familia Ionescu. În fund, dincolo de «turnanta» şoselei, uzina «1 Mai», de unde s-a ridicat «Mişu» ca fotbalist.

DOUĂ FOTOGRAFII DIN ETAPA A 6-A

1. **Dinamo București — Steaua** 3—3. Un spectaculos duel aerian Ene — Haidu.
2. **U.T.A. — Știința Cluj** 3—1. Fostul textilist Gaboraș apără poarta clujeană, șarjat de Floruț. În dreapta Grăjdeanu.

1

2

PE CÎND FORMAȚII ETALON?

Jocul Dinamo — Steaua, precum și altele, au scos la iveală o semnificativă stare de lucruri. Echipele noastre (cu excepția Rapidului) exagerează în căutarea formulelor «ideale», care nu urmează un principiu, ci depind — în cea mai mare măsură — de forma jucătorilor. E timpul, însă, ca echipele noastre să-și cristalizeze o formație-etalon, care să înceapă să asigure automatismele indispensabile jocului de fotbal.

E momentul, de pildă, ca talentatul Nunweiller VI să-și găsească un post în echipă, pentru a-și putea gîndi, în sfîrșit, jocul. E timpul ca la fel de talentatul Pavlovici să se «stabilizeze» și el în timp și spațiu. O asemenea fixare, departe de a îngrădi aria de acțiune a jucătorului, îi va spori încrederea atît de necesară în forțele proprii.

La Rapid situația e cu totul alta. Jucătorii își cunosc posturile. Orice iubitor al fotbalului poate reproduce din memorie formația Rapidului — și asta nu pentru că feroviarii au numeroși simpatizanți, ci pentru că nu-și schimbă echipa. Rapid este astăzi **Andrei, Lupescu, Motroc, Dan** etc, așa cum în urmă cu treizeci de ani Venus era **David, Sfera, Albu**.. iar C.C.A., acum 9—10 ani, era **Voinescu, Zavoda, Apolzan**.. **Cacoveanu, Constantin, Alexandrescu** etc...

Este, deci, momentul, ca echipele noastre să-și cunoască măcar scheletul. Permutările infinite de la Steaua, precum și schimbările care afectează partea stîngă a echipei dinamoviste își au partea de contribuție la startul submediocru al acestor două echipe fruntașe.

Concluzia se impune de la sine. Cu atît mai mult cu cît această «perpetuă devenire» are repercusiuni nefavorabile și asupra echipei naționale.

IOAN CHIRILĂ

DINAMO în turul II al C. C. E.

În ciuda repetatelor starturi false ale acestui început de campionat, Dinamo a «prins» două momente mai bune și s-a calificat în turul doi al C.C.E., eliminînd echipa daneză Odense.

Ce ne rezervă viitorul?

Să sperăm că Dinamo va ști să treacă de perioada declinului, astfel ca așteptata victorie din turul doi să nu fie doar un eventual beneficiu al sorților, ci consecința unui joc în maximum de formă.

În fotografie: Dinamo București — Odense 4—0, la București. Popa, unul din cei mai buni jucători bucureșteni (stînga), în acțiune.

Fotbal PE GLOB

SUD-AMERICANII se pregătesc pentru Londra. Şi nu e vorba numai de Brazilia, calificată din oficiu. Uruguaienii, de două ori campioni mondiali (1930 şi 1950) sînt printre primii calificaţi pe teren. Dacă mai amintim şi forţa de joc a Argentinei, trebuie să recunoaştem că «Continentul fotbalului» va fi bine reprezentat în... «Ţara fotbalului».

În fotografia noastră, o fază din jocul Uruguai—Peru (2—1), disputat la Montevideo, şi care a asigurat calificarea «echipei celeste» pentru turneul final. Rocha (al doilea din dreapta) prinde pe contrepied apărarea peruviană şi înscrie...

NESTOR COMBIN, jucătorul francez a cărui valoare i-a determinat pe italieni să-l achiziţioneze, a trecut recent de la Juventus (unde

nu s-a integrat) la Varese, unde se pare că dă un randament mai bun. Cu puţin înainte de finala Inter-Independiente, Varese a fost învinsă cu 5—2 de Inter, dar Combin a înscris al doilea gol al învinşilor, în stilul său personal de «batailleur». În sfîrşit, «renaşterea» lui Combin a fost marcată şi de introducerea lui în echipa Franţei, contra Norvegiei, la Oslo. După cum se ştie, la Oslo Franţa a învins cu 1—0, prin golul înscris de... Combin. Rămîne de văzut dacă Combin va duce Franţa la victorie şi în «finala» de astăzi cu Iugoslavia.

OTTO GLORIA, care se consacră actualmente exclusiv pregătirii echipei naţionale a Portugaliei, a stabilit pentru meciul cu Cehoslovacia (31 octombrie, la Lisabona) un minuţios program de pregătire: **19 octombrie:** antrenament individual, băi, masaje; **20 octombrie:** antrenament colectiv, meci contra lui Atletico; **21 şi 22 octombrie:** lucru individual; **23 octombrie:** antrenament colectiv, meci redus cu Casa Pia; **24 octombrie:** campionat (CU O SĂPTĂMÎNĂ ÎNAINTE DE JOCUL CEL MARE!); **25 şi 26 octombrie:** lucru individual; **27 octombrie:** antrenament colectiv şi meci redus cu Alhandra; **28, 29 şi 30 octombrie:** antrenament cotidian individual.

Asupra seriozităţii acestui program de pregătire nu mai e cazul să insistăm. Iar neîntreruperea campionatului e încă o dovadă.

BERGHOLTZ, olandezul pe care îl vedeţi la încălzire, a fost angajat recent — după cum se ştie — de către echipa belgiană Anderlecht. Transferul a produs stupoare, deoarece Bergholtz este un atacant de «angajare directă», care nu se prea potriveşte cu jocul echipei lui Sinibaldi. Într-un recent interviu, antrenorul lui Racing White, N. Hoefling (fost jucător la Ciocanul Bucureşti), a fost întrebat dacă Bergholtz se va putea adapta la jocul belgienilor. Şi Hoefling a răspuns clar: **«Anderlecht va fi cel care va trebui să se adapteze la jocul lui Bergholtz».**

O ECHIPĂ SCUMPĂ. Cînd se deplasează cu avionul sau cu trenul, Internazionale din Milano este asigurată pentru o sumă globală de 20 de milioane franci noi. Trei dintre atacanţi — Suarez, Corso şi Jair — sînt asiguraţi — fiecare în particular — pentru o sumă de 800 000 de franci noi.

Cine mai poate spune că Inter nu e o echipă de aur?

▲

KOPA, faimosul jucător francez continuă să apere culorile echipei sale Reims, care joacă în divizia a II-a. Popularitatea lui Kopa a rămas intactă. Într-un recent meci Reims—Racing, disputat la Paris au asistat 22 000 de spectatori, de două ori mai mulţi decît la jocul Franţa—Argentina, care s-a desfăşurat tot la Paris, acum cîteva luni. Publicul a rămas însă decepţionat de «betonul» celor de la Reims, care au cîştigat în cele din urmă cu 1—0. Concluzia? Cînd vrei să revii în prima categorie, stilul contează mai puţin.

JERKOVICI, internaţionalul mijlocaş care a jucat toate meciurile din Chile, a fost transferat recent la clubul belgian Gantoise. Iată ce declară preşedintele René Hoste: **«Dacă vrem să regăsim nivelul nostru de odinioară, trebuie să oferim o atracţie publicului... Credem de asemenea, că prezenţa lui Jerkovici va spori valoarea noastră internaţională...**

WEMBLEY (Foto detaliu) — Stadionul finalei campionatului mondial 1966. După cum se ştie, turneul final al Cupei Jules Rimet se va desfăşura în Anglia, între 12 şi 30 iulie, pe 8 stadioane din 7 oraşe: Londra (Wembley şi White City), Newcastle, Sunderland, Liverpool, Manchester, Sheffield şi Birmingham. Finala se va disputa la 30 iulie, pe Wembley.

DOUĂ RECORDURI în Suedia. O echipă, Lina, şi-a învins rivala, Sunderbyn, cu 33 la 1. Jucătorul Kjell Johansson a înscris 14 goluri.

FRAŢII ADVERSARI. José Ferreira Pinto (Benfica) şi Fernando Ferreira Pinto (Sporting) s-au întîlnit recent într-un meci. O coincidenţă: ambii deţin acelaşi post — mijlocaş dreapta.

UN MECI amical disputat la începutul lui septembrie în Elveţia a permis jucătorilor iugoslavi care activează în «ţara cantoanelor» să se întîlnească în aceeaşi echipă: Vidinici, Benko, Matus, Rezar, Vukurevici, Mantula, Dukici, Blasevici, Radinski, Ognianov, Dvornic.

INTER CONTRA HERRERA?

Aşa s-ar părea, judecind după titlul decupat din săptămînalul milanez «Guerin Sportivo». Dar, acest titlu a fost reprodus într-un montaj din februarie 1965 al revistei franceze «Miroir du foot-ball», condusă de François Thébaud, duşman declarat al lui Herrera. În articolul apărut atunci sub acest titlu, François Thébaud făcea unele pronosticuri: «La Inter, care a pierdut practic toate şansele de a cîştiga campionatul (sic?), conflictul Herrera — Corso s-a reaprins şi... afectează o jumătate de echipă... Prestigiul «vrăjitorului» este atît de sifonat, încît...»

Încît Inter a cîştigat pentru a doua oară consecutiv Cupa intercontinentală.

Iată ce scrie ziaristul francez Max Urbini în France Foot-ball: «Adevărul este că Helenio Herrera este ca toţi precursorii. El a pus la punct o metodă anume pregătită pentru o competiţie la cel mai înalt nivel. Jucătorii sînt pregătiţi — unic în lume — pe toate planurile: medical, atletic, tehnic, psihic».

În preajma întîlnirilor cu R. F. Germană și Franța

SUGESTII PENTRU FORMAREA ECHIPEI NAȚIONALE

Paul Iordăchescu

Alexandru Penciu

Teodor Rădulescu

Costel Stănescu

Ne apropiem cu pași repezi de punctele culminante ale sezonului internațional — partidele cu selecționatele R.F. Germane (14 noiembrie, la Hanovra) și Franței (28 ale aceleiași luni, la Lyon), a 60-a și, respectiv, a 61-a întîlnire din lungul și frumosul palmares al echipei noastre naționale.

Ambele jocuri constituie revanșele partidelor de la București din 1964, dintre aceiași adversari: **România—R.F. Germană 19—3** și **România—Franța 6—9.** Este firesc, așadar, să așteptăm cu interes evoluția celor trei echipe și să vedem în ce măsură au progresat ele, știind să-și adapteze jocul — în funcție de ultimele modificări ale regulamentului — rugbiului modern, în mișcare.

În numerele viitoare ne vom ocupa, mai pe îndelete, de echipa noastră, de tactica ei de joc, de maniera în care sportivii români vor trebui să abordeze cele două partide pentru a se impune în fața reprezentativelor R.F. Germane (un partener de întrecere relativ «ușor» dar în plin progres) și Franței (de mulți ani consacrată și cu o mare experiență a întîlnirilor internaționale). Totodată, îi vom prezenta cititorilor noștri pe adversarii din noiembrie.

De data aceasta, vom încerca în rîndurile de mai jos să schițăm — pe baza partidelor urmărite în campionat, ca și în urma celor trei întîlniri disputate cu cunoscuta formație franceză A.S. Béziers — o viitoare posibilă echipă națională, capabilă să abordeze cele două meciuri cu șanse considerabile de succes.

Am văzut la lucru toate echipele din prima divizie. O considerațiune de ansamblu: o mai accentuată echilibrare a forțelor între cele 12 formații din A și, evident, o mai sensibilă apropiere a valorii jucătorilor pe compartimente. De aceea, alegerea este mai dificilă, cu atît mai mult, cu cît de selecție depind în mare parte comportarea echipei și, în ultimă instanță, rezultatele finale. Totuși, să încercăm...

Să începem cu **linia întîia:** vom alege dintre două perechi de pilieri, aceea a Griviței Roșii — cu **Rădulescu** — cel mai bun — și **Dinu** — cu mari perspective — robustă și eficace, și aceea a C.S.M.S. Iași cu **Drobotă** — impetuos și **Rosenberg** — îndemînatic, de asemenea, foarte puternică; lor li s-ar putea adăuga **Doiciu** (Farul) — pilierul care de cîțiva ani bate la porțile naționalei.

La **talonaj:** «veteranul» **Paul Iordăchescu** (Dinamo) — în ciuda celor 36 de ani — pare, în continuare, a nu avea probleme anul acesta, el dominînd net întrecerea cu ceilalți taloneri.

Pentru **linia a doua:** mai întîi, **Preda** (Steaua) — consacrat și inatacabil, apoi **Mircea Rusu** (Grivița Roșie), care aduce întotdeauna cu sine o excepțională vitalitate și forță în joc. Mai intră în vederile noastre **Dăscălescu** (C.S.M.S.), pentru forma bună și progresul constant, **Șerban** (Steaua), un tînăr care, deși nu e începător, nu s-a consacrat încă, și **V. Rusu** (Dinamo), dacă, bineînțeles, se va pregăti și va reveni la forma de acum doi ani. Nu lipsită de interes este și urmărirea lui **Celea** (Farul).

In **linia a treia** îi «vedem» din nou pe **Moraru** (Grivița Roșie), cel mai competent și clarvăzător conducător de joc, și pe **Demian** (Grivița Roșie), care revine la forma de zile mari, cărora l-am adăuga pe **Țuțuianu** (Dinamo); dar el va trebui să-și îmbunătățească repliajul. Alături de ei, mai merită o deosebită atenție **Iliescu** și **Șerbu** (ambii de la Grivița Roșie), cu o mare rază de acțiune, **Iftimie** (C.S.M.S. Iași). **Băltăretu** (Steaua) și **Fugigi** (Dinamo), trei tineri care vin «tare» din urma, și, eventual, experimentalul **Zlătoianu** (Dinamo).

Mijlocaș la grămadă — fără contracandidat serios — **Stănescu** (Grivița Roșie).

La **deschidere,** optăm pentru **Giugiuc** (Dinamo). L-ar secunda **Victor Marinescu** (Grivița Roșie), un tînăr cu mari perspective și **Cristea** (Rulmentul Bîrlad), în acest sezon — o revelație.

La **centru,** perechile **Wusek—Irimescu** (Grivița Roșie) și **Dragomirescu—Nica** (Dinamo) candidează — după părerea noastră — cu șanse egale. Decisivă va fi deci forma. Nu excludem trecerea vreunuia dintre ei pe aripă.

Ca **aripi,** am opta pentru **Ciobănel** (Steaua), datorită experienței și impetuozității sale, deși nu a mai manifestat forma din trecut, **Coravu** (Dinamo), cam timid însă, **Teodorescu** (Grivița Roșie), uneori dezorganizat și **Dragomir** (Dinamo), inegal.

Fundaș — desigur eternul **Penciu** (Steaua).

Să ne luăm acum «riscurile» — cu adevărat riscuri în condițiile unui lot relativ numeros cu jucători de valori aproximativ egale — propunerii unei posibile echipe naționale: PENCIU —CIOBĂNEL, WUSEK, DRAGOMIRESCU, NICA (IRIMESCU) —GIUGIUC, STĂNESCU—MORARU, DEMIAN, ȚUȚUIANU— PREDA, M. RUSU (DĂSCĂLESCU)—RĂDULESCU, IORDĂCHESCU, ROSENBERG (DROBOTĂ).

D. CALLIMACHI

Gheorghe Dragomirescu

Radu Demian

Gheorghe Nica

Îi putem învinge pe francezi?

Iată o întrebare la care nu se va putea răspunde chiar atît de uşor şi de simplu: da sau nu.

Două victorii acasă (11:5 şi 3:0), două jocuri nule în deplasare (5 : 5 şi 6:6) şi trei înfrîngeri, dintre care două la mare luptă (15 : 18 şi 6:9), şi iată-ne acum în faţa apropiatului meci de la Lyon cu un bilanţ generator de optimism şi de speranţe.

Este adevărat că o parte din numele strălucitoare ale acestei epoci s-a stins, este adevărat că cîtorva le-a pălit în parte strălucirea de altădată, după cum este tot atît de adevărat că altele noi strălucesc acum din plin sau îşi anunţă strălucirea. Este de asemenea adevărat că treptat multe din tainele trecute ale jocului ne sînt astăzi cunoscute şi că francezii ne consideră, pe drept cuvînt, egalii lor în domeniul gîndirii tactice. Dar nu este mai puţin adevărat că a-i înfrunta pe reprezentanţii cei mai de elită a peste 250 000 de rugbişti francezi, înseamnă pentru noi, rugbiştii români, să reedităm imaginea lui David învingînd pe uriaşul Goliath într-o luptă, în care numai sprinteneala minţii l-a salvat de la o catastrofă.

Şi iată că ne apropiem de răspunsul la titlu. Posibilitatea de a-i învinge pe francezi există şi practica a dovedit acest lucru. Numai că pentru aceasta este absolut necesar să concepem acest meci cu inteligenţă, să-l pregătim bine în spiritul acestei concepţii şi să-l jucăm apoi cu toată convingerea în tăria ei.

Este dificil a prezenta aici în amănunt această concepţie, dar în linii mari iată care credem noi că ar fi trăsăturile ei majore.

În primul rînd este necesară o pregătire cu adevărat atletică, care să poată asigura jucătorilor noştri capacitatea de a desfăşura o extraordinară mişcare în teren. Fără o permanentă revenire în spatele balonului — oriunde s-ar afla el — fără o deosebită capacitate de a ne grupa fulgerător pe locul unde se află balonul şi a ne răspîndi apoi pe toată suprafaţa tactică a terenului, la fel de fulgerător, nu se poate vorbi de o concepţie eficientă de joc în întîlnirea cu francezii.

Apoi, ca o imediată consecinţă a condiţiei de mai sus, apare tot în prim plan necesitatea de a impune încă din primul moment, şi pînă la ultimul, un ritm de joc atît de accelerat, încît să răpească francezilor posibilitatea de a se organiza în atac şi apărare, de a-i surprinde astfel în situaţii de dezorganizare şi a-i surclasa numeric.

În continuare, considerăm că a renunţa la loviturile de picior în margine, ci dimpotrivă a menţine balonul în cîmpul de joc, ne va da de asemenea posibilitatea de a trece surprinzător la contraatacuri, mult mai fructuoase în faţa francezilor decît atacurile după margine sau grămadă, unde probabil ei ne vor fi superiori ca organizare, experienţă şi tehnică.

În sfîrşit va trebui să dăm o importanţă deosebită apărării, mai mult, asigurării atacurilor, astfel încît orice fază de atac a echipei noastre să nu dea posibilitatea unui contraatac francez, iar apărarea noastră să fie astfel organizată, efectuată şi sprijinită, încît să creeze iminenţa contraatacurilor noastre.

În acest fel jocul de la Lyon va putea deveni nu numai un prilej de obţinere a unui rezultat de prestigiu, ci şi mult aşteptata ocazie de a confirma şi pe planul spectaculozităţii valoarea ridicată la care se află în momentul de faţă eforturile de afirmare ale rugbiului românesc.

D. MANOILEANU

O fază din ultima partidă România — Franţa, jucată în deplasare, la Toulouse: 6—6. Rezultat excelent pentru sportivii noştri, care — aşa cum se vede şi în fotografie — au jucat foarte grupat. De la stînga la dreapta, **Iliescu, Laborde, M. Rusu, Crauste, Iordăchescu, Teofilovici** şi **Ciobănel**.

Însemnări pe marginea unei file din agenda Şcolii sportive de elevi nr. 2

„CUPA Ș.S.E. 2" PENTRU PRIMII PAȘI IN ATLETISM

În plină selecție, pentru cel mai iute alergător. Profesoara Maria Lunganu-Medeș va da startul uneia din seriile prezentate de clasa a IX -a a liceului Mihail Eminescu.

Dacă toti elevii vor ști să alerge, să sară si să arunce, atunci edificiul sportului de performantă românesc va deveni un «zgirie-nori».

După cum se vede însă, nu toti elevii stiu să alerge, să sară si să arunce. În Capitală, spre pildă, numai in invătămîntul de cultură generală urmează cursurile peste 130 000 de elevi. O adevărată armată de cuceritori ai culturii. Citi din ei se pot descurca, la ora actuală, în atletism, in asa fel incit să obtină note nu de premianti, ci doar de trecere, este greu de apreciat. Și este greu de apreciat pentru că acest «fond» este explorat de un număr relativ mic de «căutători de aur» în solul atît de fertil al scolilor. Prin exemplul campioanei olimpice Mihaela Penes, se pare, spre satisfactia unanimă, că metodele folosite de acesti pasionati si priceputi «exploratori» pentru a-și aduce contributia la dezvoltarea sportului de performantă tind să se generalizeze.

Asadar, nu va mai fi pentru nimeni o noutate că cele mai bogate mine în zăcăminte de «aur», de «argint» si de «bronz» se află, în intreaga tară, intre peretii claselor fiecărei scoli...

*
* *

Școala sportivă de elevi nr. 2 din Capitală. Animatie. În biroul său, directorul adjunct, profesorul Romulus Spírescu, este ocupat pină peste cap. Aprobă transferurile sportivilor care au reușit la examenele de admitere în facultăti si in institute, aprobă cererile de înscriere in scoala sportivă...

— Dezaprob! Noi i-am depistat, și tot la noi isi vor continua pregătirea sportivă!

(Profesorul Ion Craioveanu îl informase că i-a văzut pe Dumitru Stras, Dan Moisescu si Mircea Dumitrescu, elevi în clasa a VIII-a si componenti ai echipei de copii a scolii sportive, imbrăcati in tricourile echipei de fotbal a Centrului de antrenament 23 August. Într-adevăr, dacă lucrurile stau chiar asa, treaba asta miroase putin a... braconaj. Nu am cerut nimănui relatii suplimentare, deoarece venisem să fac un reportaj de atletism, și nicidecum unul de... vinătoare).

*
* *

Școala sportivă de elevi nr. 2, cea mai mare din tară, are 16 sectii pe ramură de sport, in cadrul cărora activează peste 3 200 de elevi, sub indrumarea a 48 de profesori de educație fizică. Sectia cea mai de seamă este, firesc, aceea de atletism. De aici si-au luat startul spre performante tot mai bune o serie de sportivi, printre care Dinu Pistalu, Gheorghe Bălasa, Aura Petrescu, Dan Hidiosanu, Iuliu Moldoveanu si Gheorghe Zamfirescu. În prezent, profesorii de atletism (ca de altfel si ceilalti) continuă actiunea de depistare a elementelor dotate si de certă perspectivă.

Debutul în această actiune a fost făcut prin instituirea «Cupei Ș.S.E. nr. 2», acordată scolii care, la atletism, a prezentat la concursurile de selectie cel mai mare număr de elevi si a intrunit cel mai bun punctaj.

Către sfirsitul lunii septembrie, timp de sase zile, si dimineata, si după-amiaza, pe unul din terenurile aflate in incinta parcului sportiv 23 August, s-au prezentat la starturile de alergări, de sărituri si de aruncări aproape 2 200 de elevi din clasele V, VI, VII, VIII si IX ale scolilor de cultură generală din raza raioanelor Nicolae Bălcescu, Tudor Vladimirescu si 23 August. A fost prima actiune de selectie de mare anvergură, la a cărei reusită o contributie deosebită si-au adus-o si directorii, si profesorii de educatie fizică din scolile respective. Conducerea Școlii sportive de elevi nr. 2 aduce acestora, prin intermediul revistei **SPORT**, toate multumirile, exprimindu-si, în acelasi timp, convingerea că acest sprijin-colaborare nu a încetat, ci abia a început. Aceste multumiri se opresc însă în fata portilor unor scoli (Liceul nr. 13, cu activitate sportivă bună pină la atletism; scolile generale de 8 ani nr. 32, 39 si 51; liceele nr. 11 si 12) care nu au avut nici măcar un singur participant la concursurile de selectie. Profesorul Cornel Gheorghiu de la liceul nr. 39 a înscris în concursuri 294 de elevi, iar profesorii Mihai Petrescu, Aurora Podlaha si Valentin Prunescu de la liceul nr. 13 — nici unul!

Actiunea de depistare a elementelor dotate si de certă perspectivă, asadar, continuă. De data asta, anvergura are alte aspecte. Profesorii Școlii sportive de elevi nr. 2 au stabilit un «contact si mai concret cu terenul». Dînșii asistă la orele de educatie fizică, iar uneori preiau chiar conducerea lor. Este o initiativă care deschide larg portile către o selectie neîntreruptă, către o sporire a interesului pentru atletism. Este, in sfîrsit, o initiativă care-i va ajuta pe profesorii de atletism (sef de catedră — Evelina Ghimpu), ca si pe ceilalți din cadrul Școlii sportive de elevi nr. 2, să vadă «la lucru», pină la sfîrsitul anului scolar, peste 30 000 de elevi.

*
* *

Dacă toti elevii vor sti să alerge, să sară si să arunce, atunci edificiul sportului de performantă românesc va deveni cu adevărat un «zgirie-nori».

HORIA CRISTEA

După selecție, o parte din viitorii sportivi care vor apăra culorile Ș.S.E. 2. De la stînga spre dreapta: **ALEXANDRU GHEORGHIU** (13 ani, școala nr. 74, greutate: 10,20 m), **DUMITRU FĂGĂDĂU** (profesor la școala nr. 26), **MARGARETA MIRONESCU** (15 ani, școala nr. 26, greutate: 6,80 m), **MARIA LECA** (15 ani, școala nr. 16, greutate: 6,30 m), **ANIȘOARA ANGHEL** (16 ani, școala nr. 19, greutate: 9,80 m), **MARIA LUNGANU-MEDEȘ** (profesoară la Ș.S.E. 2), **GHEORGHE POP** (14 ani, școala nr. 93, 60 m plat: 7,8 sec.), **EVELINA GHIMPU** (șefa catedrei de atletism a Ș.S.E. 2), **FLORICA OPREA** (13 ani, școala nr. 93, 60 m plat: 8,8 sec.), **ECATERINA NICOLAU** (profesoară la școala nr. 93, soția maestrului emerit al sportului Horațiu Nicolau), **MARIA OPREA** (14 ani, școala nr. 93, 60 m plat: 8,8 sec.), **HORIA ARGHIR** (14 ani, școala nr. 93, aruncarea mingii de oină: 73,10 m).

MAGAZIN sportiv

DIVERTISMENT FOTBALISTIC...

Secvența este luată dintr-un film făcut în orașul Galați, la un antrenament al fotbaliștilor echipei Oțelul (pînă mai deunăzi «Știința»), care activează în campionatul categoriei B. Deși în «programa analitică» a fotbalului senior — în special — mingea cu gabarit propriu primilor pași nu mai figurează ca «obiect obligatoriu», totuși ea nu-și poate pierde eficiența atunci cînd este vorba de cizelarea unor procedee tehnice subtile. De aceea, să-i scuzăm pe cei mari pentru faptul de a-i fi privat, pentru cîteva minute, pe cei mici de... dreptul lor.

NOUA MEDALIE A CHRISTINEI

Cunoscuta înotătoare franceză Christine Caron a participat, recent, la o serie de concursuri în Statele Unite, obținînd rezultate excelente, printre ele — o victorie asupra campioanei olimpice, americana Caty Ferguson. După zîmbetul pe care-l afișează la sosirea pe aeroportul Orly din Paris, se pare că Christine este pe deplin satisfăcută de «atmosfera» din piscinele americane, de bun augur pentru Mexico City. În fotografie, îmbrăcată în tricoul de campioană a S.U.A., cu o pălărie-suvenir din Toledo, Kiki își arată noua medalie, care se adaugă bogatei sale colecții.

DIN ISTORIA SPORTULUI ROMÂNESC
CICLISM

Prima cursă pe etape organizată în țara noastră, este «Circuitul Munteniei» în 1910, cursă care cu timpul va deveni «Turul României».

Traseul circuitului (cca. 300 km), se desfășoară într-o singură zi și este împărțit în trei etape:

Etapa I: București—Sinaia.
Etapa a II-a: Sinaia—Tîrgoviște.
Etapa a III-a: Tîrgoviște—București.

Numai 12 cicliști participă la această cursă, care este cîștigată de SALA MARIO (foto 1), cu timpul de 10h50:30, realizînd o medie orară de 28,300 km. Plecarea din București la o oră foarte matinală nu a atras prea mulți spectatori, după cum putem constata și din foto 2.

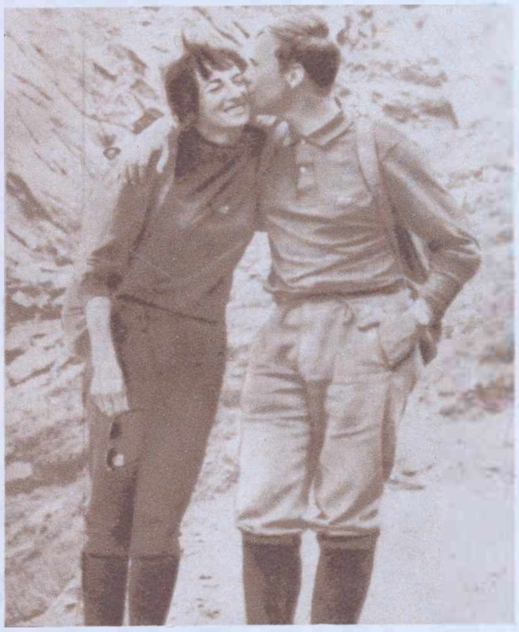

Cursa devine tradițională, organizîndu-se an de an, în 1911 traseul este mărit la 475 km și împărțit pe mai multe etape. Între etape nu există zi de odihnă, ba mai mult, erau prevăzute și «etape de noapte», adică sosirea într-unul din orașele terminus ale etapei se făcea noaptea tîrziu, din cauza lungimii traseului, iar plecarea a doua zi, era foarte devreme (la ora 6 dimineața). Așa se explică media orară slabă înregistrată: 22 km. Imediat după plecarea celor 19 concurenți, la km 47, ciclistul Sala Mario, suferă un accident în care i se rupe o roată. Adversarii săi profită de situație și măresc viteza de rulare, totuși Sala Mario continuă cursa pe... jos, cu bicicleta în spate, pînă cînd un automobil îi aduce de la Pitești o roată de rezervă. Scos din lupta pentru titlu în urma accidentului, cursa revine ciclistului Jean Walter (foto 3) cu timpul de 20h58:20, iar Sala Mario ocupă locul III.

În 1912 circuitul Muntenia măsoară 815 km. Din 23 de concurenți care iau startul numai 11 reușesc să termine cursa, pe care o cîștigă Nicu Crihălmeanu.

IOAN TODAN

UN SĂRUT PE DEPLIN JUSTIFICAT

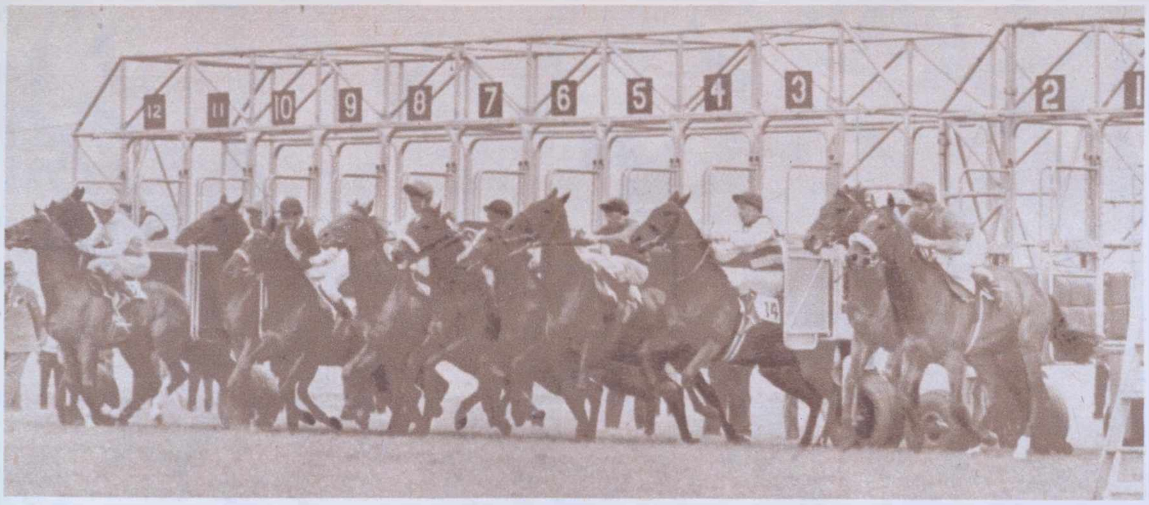

Prima femeie din lume a reușit să escaladeze versantul nordic al vîrfului Matterhorn (Monte Cervino) înalt de 4 478 metri, al treilea ca înălțime din Europa. Ea este Yvette Vaucher în vîrstă de 36 de ani. În realizarea performanței sale ea a fost însoțită de doi ghizi și de soțul ei, Michel Vaucher, care — după cum se vede — își manifestă «fără rezerve» satisfacția...

AMAZOANĂ PRECOCE...

Sîntem convinși că nu riscăm să fim contraziși afirmînd că la cele... 8 luni ale sale micuța Madeleine Brown din Briestfield (Anglia) este cea mai tînără călăreață din lume. De altfel, privind-o în imagine (stînga) ne dăm seama că echitația este «pasiunea» vieții sale. Și se pare că nu numai a ei, ci a întregii familii, dacă ne gîndim că celelalte două călărețe din fotografie nu sînt altele decît surorile sale: Janet, de 9 ani și Kathryn, de 7 ani!

PE LOCURI! FIŢI GATA!

Pentru prima oară în istoria hipismului englez au fost introduse bloc-starturile metalice. Experimentul a fost deocamdată făcut la hipodromul din Newmarket şi — după cum se vede în imaginea de faţă — plecarea celor 11 cai s-a făcut în cele mai bune condiţii.

HELGA HAGEN – JEAN CLAIR!

De la performanţe sportive la performanţe muzicale şi coregrafice drumul nu e prea greu. Aşa se pare că stau lucrurile şi în cazul cîntăreţei şi dansatoarei Jean Clair de la «Casino de Paris». Căci iată ce ne informează o agenţie de presă străină: Jean Clair nu este alta decît fosta campioană la 100 m plat pe anul 1957—1958 a Austriei, pe numele ei adevărat Helga Hagen. Iar imaginea de faţă, luată recent, o înfăţişează pe Helga Hagen, alias Jean Clair, demonstrînd încă reale calităţi atletice...

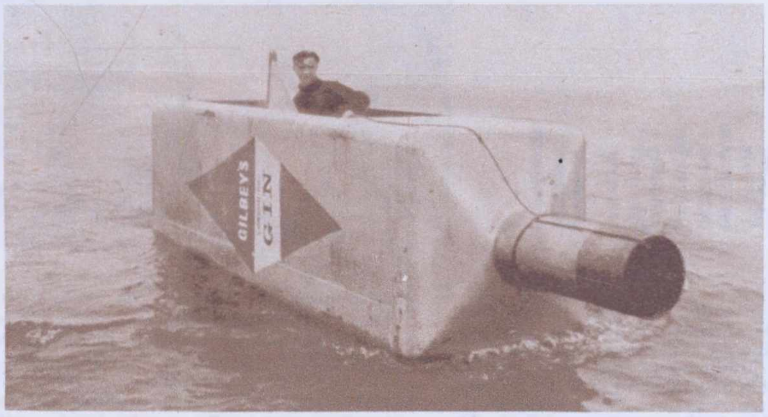
Reîntîlnire cu ROCKY GRAZZIANO

Pe fostul campion mondial Rocky Grazziano l-am întîlnit, cu ani în urmă, în paginile ziarelor şi revistelor de sport. Astăzi îl regăsim pe ecran, în interpretarea memorabilă a actorului american Paul Newmann («Cineva, acolo sus, mă iubeşte»). E bun filmul? E rău? Un iubitor al sportului zăboveşte mai puţin asupra nuanţelor de construcţie, fiind furat de marele magnet al ringului, fără să omită faptul că «Rocky» îi anticipează pe cei doi răzvrătiţi din «Singurătatea alergătorului de cursă lungă» şi «Viaţa sportivă». În fotografie, un moment capital al filmului. «Rocky», învins de Tony Zale, găseşte în replica soţiei sale stimulentul psihic care îl va duce la victorie.

CU „STICLUŢA" PRIN CANAL

Cei mai mulţi dintre cei care traversează Canalul Minecii fac acest lucru servindu-se de vapor. Sînt unii care-l traversează înot. S-a găsit însă un londonez — pe nume Robert Platton — care să vrea să-l traverseze într-o... sticlă de gin. Numai că sticla, după cum se vede, este de proporţii goliatice.

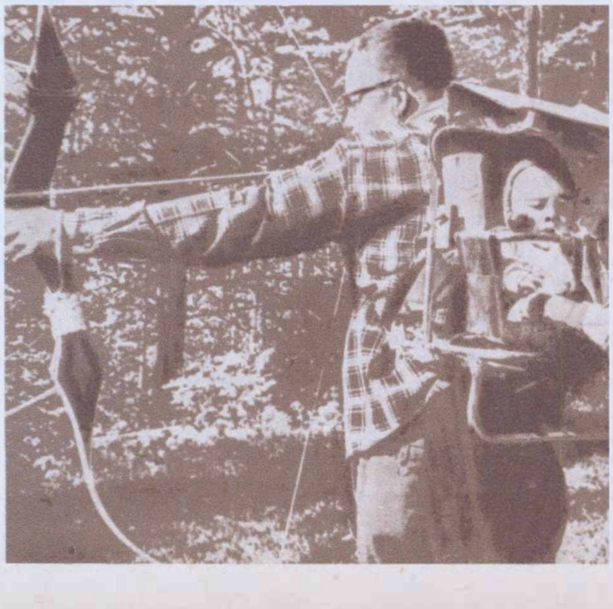
Iată-l îmbarcat pe Robert Platton pe originalul său vas în golful St. Margaret, de lîngă Dover, gata să înfrunte neprevăzutul...

FĂRĂ CUVINTE!
Desen de V. TIMOC

CULCUŞ... PORTABIL

Cui să încredinţezi copilul în timpul antrenamentelor de tir cu arcul, pe care le fac tata şi mama? Iată cum a rezolvat problema americanul Richard Carden, profesor de matematică şi fizică la «Paul Smiths College» din New York şi campion, împreună cu soţia sa, la această ramură sportivă: un scăunaş de pînză cu chingi şi... umbrar pe spatele... campionului şi micuţul ia parte fără să vrea la antrenamente. Astfel, toată lumea e mulţumită...

UN SUPORTER PRECAUT...

Înarmat pînă în dinţi şi prevăzut cu un clopot de alarmă, bătrînul suporter al şi mai bătrînei echipe Sparta din Praga se simte în siguranţă în mijlocul tinerilor îndrăgostiţi de marea rivală a Spartei Slavia.

1

Elliott, Snell, Bloțiu și alții, sau trecutul, prezentul și viitorul

2

După cum arătam intr-unul din numerele trecute ale revistei, anul 1965 a însemnat o adevărată revoluție în rezultatele obținute in probele de fond. Recordurile mondiale și europene la aceste probe au căzut cu o ușurință de-a dreptul surprinzătoare față de nivelul la care ajunseseră aceste performanțe. Dacă așa stă situația in probele de fond, în probele de semifond (800 și 1 500 m) lucrurile se prezintă complect altfel. Aceasta, întrucit se pare că ori rezultatele au ajuns la un nivel foarte ridicat și o îmbunătățire este extrem de dificil de făcut, ori nu s-au găsit cele mai bune metode de îmbunătățire a celor mai bune rezultate. Numai astfel se poate explica stagnarea recordurilor și a nivelului celor mai bune performanțe mondiale în jurul a 1.45.0—1.46.0 la 800 m și 3.36—3,37.0 la 1 500 m. Pentru a întări această afirmație, voi arăta pe scurt evoluția probelor de semifond pe plan mondial în secolul nostru.

Cind la 8 iulie 1912, in finala olimpică de la Stockholm, americanul James Meredith ciștiga proba de 800 m cu timpul de 1.51.9, după un finis în care al 5-lea clasat se afla la numai 4 zecimi de secundă in urmă, acest prim record mondial omologat se credea că va fi imediat spulberat, mai ales că la 400 m se trecuse in 52,4 — deci, tactic, cu mult prea rapid — adică mai repede decit avea să parcurgă aceași primă jumătate Rudolf Harbig, în cursa sa de 1.46.6, 27 de ani maj tirziu!!.

În realitate nu a fost așa, deoarece limita lui 1.50.0 a fost depășită abia după 20 ani, cind englezul Thomas Hampson a reușit in finala olimpică de la Los Angeles primul rezultat sub 1.50.0, alergind 1.49.7. În următorii ani acest record este imbunătățit cu foarte puțin, pentru ca la 15 iulie 1939, la Milano, pe o pistă de 500 m, regretatul Rudolf Harbig să reușească un senzațional 1.46.6, într-o cursă memorabilă, cu rivalul său — italianul Mario Lanzi, pe care l-a întrecut abia pe ultimii 100 m. Acest rezultat face cinste și astăzi oricărui alergător din lume, el constituind, de altfel, pină nu de mult, unul din cele mai durabile recorduri mondiale. Harbig a fost ultimul deținător al recordurilor de 400 m și 800 m. Aceasta întărește afirmația că, în prezent, 400 m este o probă de sprint, fără a nega faptul că un bun alergător de 400 m poate realiza performanțe mari și la 800 m. Prin pregătirea sa, el a contribuit la răspindirea antrenamentului cu intervale — metodă atit de cunoscută și folosită astăzi. Performanța lui Harbig a rezistat tuturor tentativelor unor atleți deosebit de valoroși, dintre care Whitefield, Wint, Courtney, Johnson merită o subliniere în plus. După 16 ani, la Oslo, intr-o tentativă de record special organizată pentru norvegianul Audun Boysen și in condiții excelente, recordul cade, în sfirșit, dar nu pentru «cine se pregătește», ci pentru... Roger Moens. În realitate, acesta din urmă se afla printre cei mai buni alergători de 800 din lume și recordul lui de 1.45.7 nu a surprins decit poate pe cei care sperau într-o victorie și într-un record pentru Boysen. Și totuși, Moens este un atlet... ghinionist, pentru că, în 1960, la Roma, fiind mare favorit, este întrecut de un necunoscut — Peter Snell — pe ultimii metri ai finalei. Acest necunoscut avea să-i doboare doi ani mai tîrziu și recordul, ducîndu-l la 1.44.3 cifră existentă și astăzi pe tabela recordurilor mondiale.

Și pentru că a venit vorba de Snell, trebuie să arătăm că acest alergător cu musculatură de aruncător și cu o alergare în forță, dar relaxată, a doborît mai multe recorduri mondiale la 800 m, 880 yarzi, 1 000 m, 1 milă, primele două fiind și astăzi trecute în dreptul numelui său. Victoriile sale categorice la Tokio, atit la 800 cit și la 1 500 m, i-au determinat pe cei mai mulți specialiști să-l considere cel mai mare semifondist al tuturor timpurilor. Afirmația poate fi considerată mai mult sau mai puțin plauzibilă, cert este însă faptul că la Tokio, de exemplu, a alergat exact atit cit i-a trebuit ca să ciștige. Cu o trenă rapidă ar fi putut dobori și, ultimul său vis, recordul de la 1 500 m al lui Elliott. Pregătirea pe care a efectuat-o sub îndrumarea vestitului antrenor Arthur Lidyard, se apropie de aceea a unui alergător de 10 000 m, atit de mulți kilometri aleargă zilnic Snell.

Evoluția rezultatelor la 1 500 m este asemănătoare, caci și aici, deși intr-o mai mică măsură, progresul este destul de lent față de probele de fond.

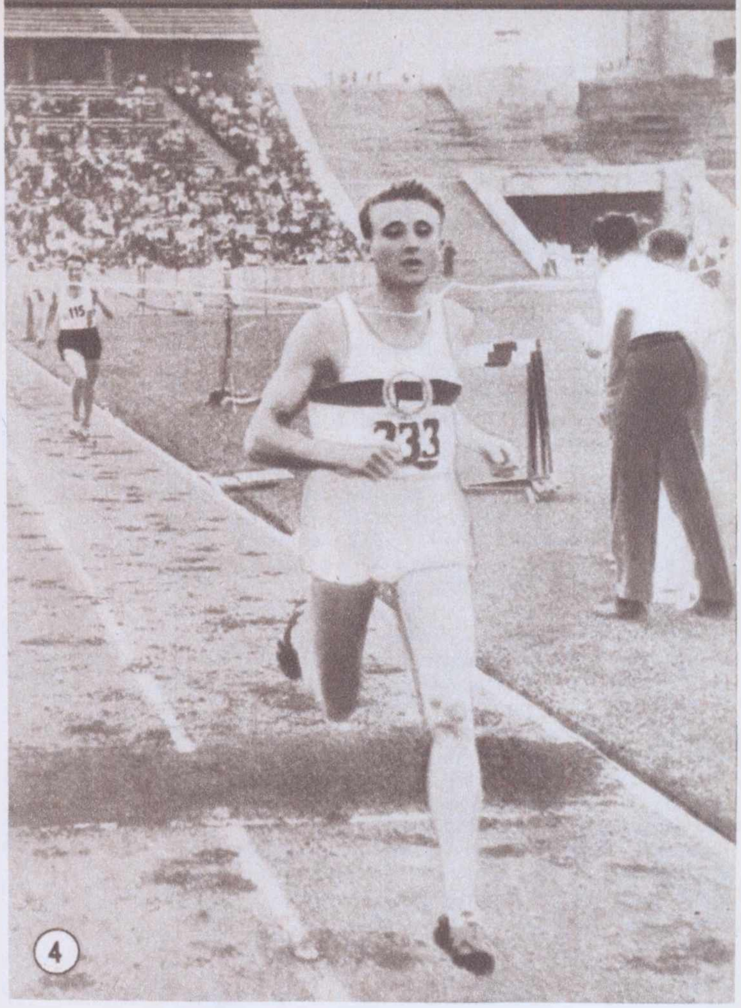
De la primul record mondial al lui Abel Kivitt în 1912 și pină la primul rezultat sub bariera lui 3.50.0 au trecut 18 ani. Căci abia în 1930 Jules Ladoumegue reușește, la Paris, 3.49.2. Ladoumegue a rămas un model — pină în zilele noastre — dacă ne referim la ușurința și mărimea fuleului in alergare, grație picioarelor sale impresionante ca lungime și suplețe.

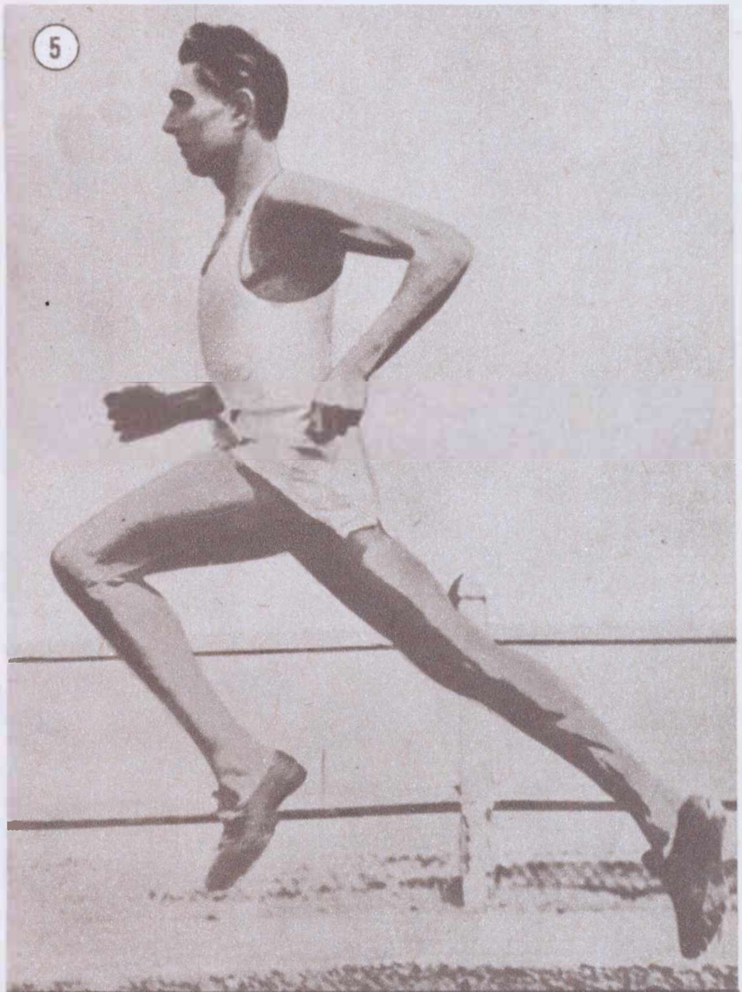
Îmbunătățit de cîteva ori, recordul acesta ajunge in «miinile» lui Gunder Hägg, același care a fost primul alergător sub 14 min. la 5 000 m. Acesta il doboară de trei ori, în pasionante dueluri cu compatriotul său Arne Anderson. Cel mai bun rezultat al lui Hägg la 1 500 m — 3.43.0 — a constituit un adevărat coșmar pentru toți semifondiștii din lume, timp de 11 ani, neputind fi egalat decit de două ori. Cel care sparge ghiața, Wesley Santee, aleargă distanța in 3.42.8, pentru ca apoi, recordurile să cadă — în decurs de 3 ani — unul după altul fiind doborite de 8 ori, de către 7 atleți. Dar, deși ajuns in imediata apropiere a graniței celor 3.40.0, recordul rezistă pină la 12 iulie 1957, cind, la Stara Boleslav — in patria lui Zatopek — Stanislav Jungwirth stabilește un rezultat excepțional: 3.38.1 — nou record mondial.

Între timp se afirmă un tinăr australian, antrenat de binecunoscutul Percy Cerrutty, pe nume Herbert Elliott, care spulberă recordul lui Jungwirth, ducindu-l la 3.36.0 in 1958. Doi ani mai tirziu, el nu-și dezamăgește suporterii, cistigînd de o manieră impresionantă si finala olimpică de la Roma, intr-un timp (3.35.6) care constituie și astăzi recordul probei. Timp de trei ani, Elliott a fost de neînvins pe această distanță. El a doborît și recordul la 1 milă (3.54.5) care a fost corectat ulterior de Snell și Jazy.

În prezent un nume pare pus pe fapte mari. Se numește Jurgen May și a alergat în acest an 1.46.3 și 3.36.5. (record european). De asemenea el a doborît recordul mondial la 1 000 m, reușind 2.16.2. May poate fi «omul care vine», deși unele curse în care a fost opus unor adversari de primă mînă nu i-au îmbu-

nătățit poziția, fiind înfrînt de cîteva ori. S-ar putea crede că este la fel de inconstant ca și predecesorii săi compatrioți Valentin și Hermann.

Și acum, după ce am urmărit cum au evoluat rezultatele pe plan mondial, să vedem care este situația în țara noastră. Pe lista recordurilor noastre figurează multe nume, începînd din anul 1921, dar singurul care merită o atenție deosebită este Zoltan Vamoș. Aceasta nu atît prin prisma recordurilor sale foarte valoroase de 3.40.5 la 1 500 m și 1.48.2 la 800 m, ci mai ales prin faptul că in finala de la Roma, magistral condusă de Elliott, Vamoș a făcut față cu succes, clasîndu-se, al 5-lea, cu 3.40.8. În prezent Vamoș s-a recalificat, dacă se poate spune așa; și, după cum se știe, se numără printre cei mai buni 6 alergători de 3 000 m obstacole din lume, cu un record de 8.36.0 și cu o medalie de argint la campionatele europene din 1962, de la Belgrad, cînd a fost întrecut numai de actualul recordman mondial belgianul Gaston Roelants.

Ce avem în prezent? Putem spune că la aceste două probe există elemente foarte talentate, care au și reușit rezultate bune. Este vorba in primul rînd, de Constantin Bloțiu. Descoperit în anul 1962 de antrenorul Gheorghe Stănel, Bloțiu are o ascensiune rapidă:

	800 m	1 500 m
1962	1.58.7	—
1963	1.52.6	4.01.5
1964	1.51.0	3.45.9
1965	1.50.3	3.40.8.

În 1964, el cîștigă două titluri balcanice, atît la 800 cît și la 1 500 m, iar anul acesta, la Atena «recidivează», cu rezultate și mai bune. Cu deosebita ambiție și perseverență care-l caracterizează, cu sprintul său final decisiv, Bloțiu poate să se numere la anul printre finaliștii probei de 1 500 a Campionatelor europene.

Alături de el trebuie să-i amintim și pe ceilalți tineri de aceiași vîrstă cu Bloțiu — 21 ani — Gheorghe Ene (1.49.8) și Horia Stef (1.50.2), care au, deasemenea, mari posibilități de a alerga sub recordul lui Vamoș. Dintre juniori, alături de mulți alții, Radu Rusu, Emeric Kocsis, Dan Săvescu, Ilie Cioca etc. pot realiza rezultate bune.

Dacă ținem seama de faptul că pînă la Jocurile Olimpice de la Mexico City mai sînt trei ani și că semifondiștii nostri sînt foarte dotați, putem spera că ne vom număra printre participanții acestor probe in țara aztecilor. O dorim cu toții...

NICOLAE MĂRĂȘESCU

ÎN FOTOGRAFII:
1. Peter Snell conduce in cursa de 800 m.
2. Jazy, Elliott, Roszavolgyi — Roma 1960, pe podiumul olimpic.
3. Constantin Bloțiu.
4. Rudolf Harbig.
5. Jules Ladoumègue.

PESCARII AMATORI

Trei maeştri emeriţi ai sportului, trei dubli campioni mondiali se relaxează. Fără îndoială, i-aţi recunoscut pe handbaliştii **IVĂNESCU, HNAT** şi **MOSER** (de la dreapta la stînga).

În aşteptarea marilor bătălii handbalistice din iarnă, care vor culmina cu partida România — R.F. Germană (Bucureşti, 17 decembrie), cei trei pasionaţi pescari amatori profită de zilele acestei toamne blînde pentru a biciui cu lansetele apele Herăstrăului. Dacă prind peşti? Se mai întîmplă cîte o dată. Se spune chiar că Ivănescu a prins, nimeni nu-şi mai aminteşte cînd, o ştiucă.

Oricum, la pescuit trebuie să ai multă răbdare. Ne-a spus-o şi fotoreporterul nostru **PAUL ROMOŞAN** care, în ziua cînd a făcut această fotografie, a aşteptat cîteva ore să vadă un peşte prins în undiţele celor trei sportivi. Dar nu a avut această satisfacţie. Faptul nu i-a împiedicat pe pasionaţii pescari să afirme că au petrecut excelent în după-amiaza aceea...

Redacţia şi administraţia: Bucureşti, str. Vasile Conta nr. 16. Telefoane: 11.10.05 şi 11.91.13.
ABONAMENTE: La toate oficiile poştale din ţară şi la difuzorii voluntari din întreprinderi şi din instituţii. Costul abonamentului: 3 luni-15 lei; 6 luni-30 de lei; un an-60 de lei.
Prezentarea grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUŢEAN.
Corector: Gh. Ranetti.

43 806

Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

Lei 2,50